

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ σχολεῖα (1932).
Τιμηθὲν διὰ τοῦ ἀργυροῦ μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ 1
(Β' ὄροφος) — ΑΘΗΝΑΙ
Τὸ φύλλον δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ
Ἰδρυτής-Διευθυντής (1879-1895) ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής (1895-1948) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 26 ΑΠΡ'ΑΙΟΥ 1958

ΤΟΜΟΣ 1958 Α' ΔΡΙΘ. 21

ΕΔΩ ΔΙΑΩΛΑΒΙΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ όλους τους φίλους μου και τις φίλες μου που μου στείλανε ιδιαίτερες ευχές για το Πάσχα. Ευχαριστώ επίσης και τους γονείς που είχαν την ευγενική καλωσύνη να με θυμηθούν. Πρόκειται κυρίως για παλιά διαπλάσπουλα, που νομίζουν πως έχουν κάποιο χρέος και σ' έμένα. Οι εκδηλώσεις αυτές με συγκινούν εξαιρετικά.

ΠΟΛΛΑ παιδιά, που λείψανε για μερικές μέρες το Πάσχα και πήγανε σε χωριά ή σε μικρές πόλεις, με ρωτάγανε αν θα βρουν εκεί τεύχη μου για να αγοράσουν. Πρέπει να ξέρετε, αγαπητά μου παιδιά, ότι το περιοδικό σας, κυκλοφορεί σ' όλη την Ελλάδα και ότι κανονικά πρέπει να φθάνει και στο πιο μικρό χωριουδάκι. Μπορείτε, λοιπόν, παντού να με ζητήσετε. Κι' αν κάπου τυχόν δε με βρήτε, γράψτε μου να φροντίσω. Οι συνδρομητές παίρνουν το τεύχος στο σπίτι τους. Αν βέβαια λείψουν για μια εβδομάδα, είναι δύσκολο να γίνει η αλλαγή της διεύθυνσής. Θα κάνουν λοιπόν υπομονή ή θα με αγοράσουν από τον έφημεριδοπώλη.

ΠΟΛΛΑ καινούργια πράγματα είδατε στα τελευταία τεύχη. Δεν είναι πρωτότυπα και συναρπαστικά; Πώς σας φαίνεται η ιδέα των ρεπόρτερ; Άλλα και το να συντάξετε ένα τεύχος μόνοι σας κι' αυτό είναι περίφημο. Βάλτε λοιπόν τα δυνατά σας και κοιτάξτε να με γράψετε άσπροπρόσωπη. Ο ένθουσιασμός που επικρατεί σ' όλα τα Έλληνόπουλα για μένα ως εκδηλωτή και στις στήλες μου, με τις ανταποκρίσεις σας και τις συνεργασίες σας.

ΤΟ πιο ευχάριστο όμως είναι ότι κάθε εβδομάδα, η κυκλοφορία μου αυξάνει. Νέοι αναγνώστες και νέοι συνδρομητές προστίθενται. Κι' αυτό το όφελος σ' εσάς, που φροντίζετε να με συστήνετε στους φίλους σας. Έμπρός λοιπόν με τον ίδιο ένθουσιασμό! Όταν πρωτοβγήκα πέρυσι, είμαστε λίγοι. Τώρα είμαστε πάρα πολλοί. Και θα γίνουμε ακόμη περισσότεροι.

ΑΦΗΣΑ τελευταίο ένα πολύ σημαντικό γεγονός. Είναι η επίσημη έκδοση της Έρας Συνόδου που με συγχαίρει για την έκδοσή της. Είναι μια λαμπρή τιμή, που γίνεται, κάτι που δεν ξέρω αν έχω γίνει για άλλο περιοδικό. Πολύ μάλιστα θα με εξυμνήσετε, αν το γράμμα αυτό του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου, το δείχνετε στους διδασκάλους σας, στους καθηγητές σας, στους γονείς σας και στους φίλους σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΕΙΚΟΝΑ

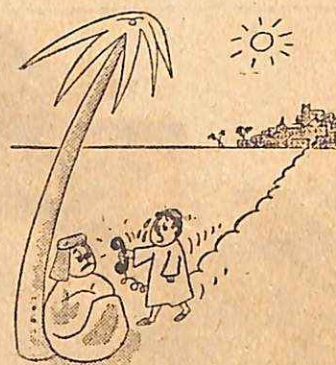
ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Πώς σας φαίνεται αυτή η μικρούλα; Δεν είναι χαριτωμένη; Μά εγώ 'ίσου χριτωμένο είναι και το κουνελάκι, που κρατάει στην αγκαλιά της. Δεν είναι βέβαια ένα κοινό κουνελάκι, απ' αυτά που βλέπουμε συχνά στα κονιολοφεία, κλεισμένα μέσα σε κλουβιά. Είναι μια ειδική ράτσα πολυτελείας... Και γι' αυτό η μικρούλα είναι τόσο χαρούμενη κι' ευτυχισμένη.

* Ο πελάτης: Σου πληρώνω 12 δραχμές αυτόν τον πουρρέ και βρίσκω μέσα ένα κουμπί...
* Ο υπάλληλος: Μην ήθελες να βρεις ολόκληρο το σακάκι μου για 12 δραχμές;
ΑΔΕΛΦΟΙ Χ

* Η γιαγιά παίζει κοντσίνα με τον μικρό της εγγονό.
— Μά Λάκη, κάνεις ζαβολιές!
— Ναί, γιαγιά.
— Δεν ξέρεις λοιπόν τί συμβαίνει στους ανθρώπους που κάνουν ζαβολιές;
— Πώς δεν ξέρω! Κερδίζουν.
ΝΤΕΖΙΡΕ

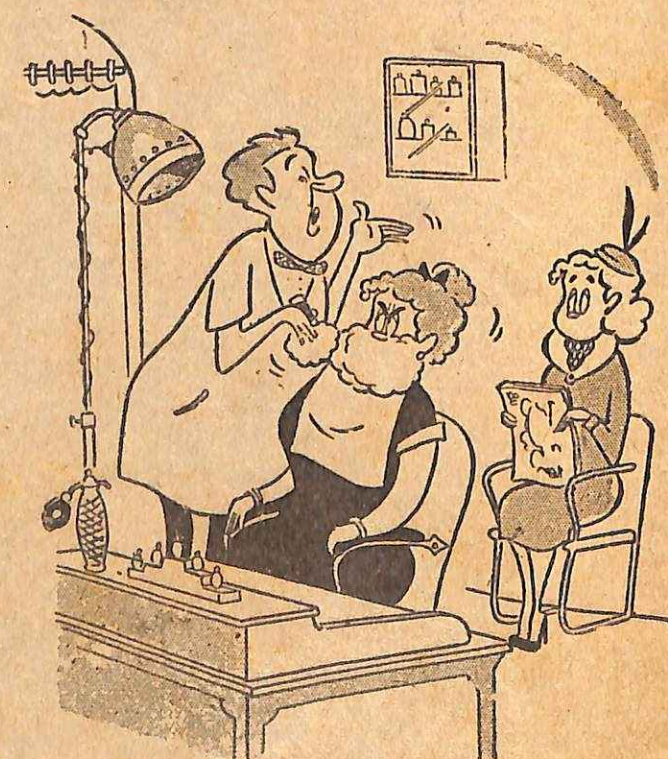

— Πασά μου, σε ζητούν στο τηλεφώνιο.

* Νίκος: Πώς πάει, 'Αλέκο το μάτι σου;
* 'Αλέκος: Καλύτερα. Χθές ο γιατρός μου είπε πως άρχισα να βλέπω.
ΑΔΕΛΦΟΙ Χ

* — Αυτό το βιβλίο είναι του Θουκυδίδη.
* — Τι λες καλέ; Δικό μου είναι.
ΑΔΕΛΦΟΙ Χ

ΑΔΕΛΦΟΙ Χ

— Για το βοηθό μου ρωτάτε; Τον έδιωξα... Ήταν αφηρημένος...

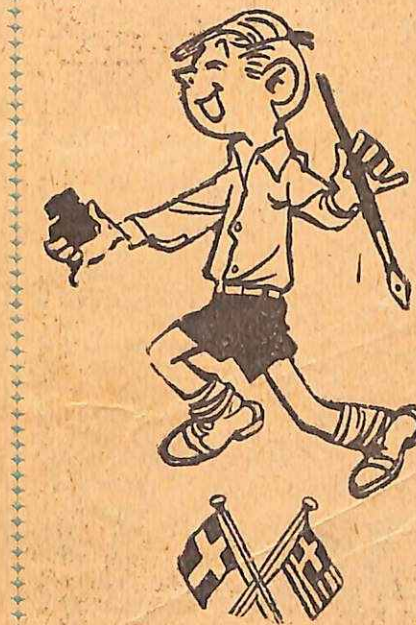
ΘΑ ΣΥΝΤΑΞΕΤΕ ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ

ΟΙ απορίες και τα ερωτήματα φτάνουν βροχή στα γραφεία μου. Έκείνο που με ευχαριστεί ιδιαίτερα είναι το ενδιαφέρον που σας προκαλέσει η μεγάλη είδηση. Γράμματα, γράμματα, γράμματα απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας.

Πολλοί με ρωτάνε αν μπορούν να στείλουν διηγήματα. Όπως έγραψα και στο προηγούμενο τεύχος, θα στείλετε ό,τι μπορείτε. Το διήγημα, δεν πρέπει να ξεπεράσει τη μία σελίδα του περιοδικού. Για να υπολογίσετε σωστά τα γραφτά σας θα πάρετε μία σελίδα του περιοδικού, θα μετρήσετε πόσα γράμματα (όχι λέξεις) περιέχει, υπολογίζετε και το μέγεθος της εικόνας σαν να ήταν γράμματα.

Άλλοι πάλι ρωτάνε αν μπορούν να στείλουν νέες σελίδες, δηλαδή να κάνουν καινοτομίες. Η απάντηση είναι, ναι. Με τη διαφορά πως αυτή η καινοτομία δεν πρέπει να ξεφεύγει από τις αρχές και τη γενική κατεύθυνση του περιοδικού.

Εσείς οι φωτογράφοι θα πρέπει να φροντίσετε ώστε οι φωτογραφίες σας να είναι καθαρές και να εμφανιστούν κατά προτίμηση σε γυαλιστερό χαρτί

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

Αναλογισθήκατε ποτέ τί θα τη έβα' ένα εκατομμύριο; Στην εποχή μας βέβαια εύκολα μιλάμε για εκατομμύρια. Πολλοί όμως από μας δεν έχουν συνειδηση της πραγματικής του αξίας.

Ξέρετε ότι από την αρχή της εποχής μας δεν έχουν περάσει ακόμα ένα εκατομμύριο μέρες;

κι' όχι σε μάτ, θαμπό χαρτί.

Λοιπόν το νου σας. Η δουλειά που αναλάβατε είναι σοβαρή, πρέπει μόνοι σας να αναλογιστείτε τις ευθύνες σας. Δε θέλω μουντζουρωμένα χαρτιά, προχειρά γραμμένα. Δε θέλω σκίτσα στραβά. Μην ξεχνάτε ότι κάθε τι που δεν είναι γράμμα, αλλά γραμμή πρέπει να γίνει απαραίτητα με σινική μελάνη.

Αυτό που τόσες φορές έχω πει και πολύ συχνά ξεχνάτε, δε θέλω, να γίνετε κι' εδω. Σε κάθε γράμμα που θα στείλετε για τη σύνταξη του τεύχους δε θα υπάρχη τίποτα άλλο (αγγελίες, ψευδώνυμα κλπ.).

Όλα τα χειρόγραφα θα είναι γραμ-

μένα από τη μια όψη της κόλλας. Δεν είναι σχολαστικά αυτά που λέω; Η τάξη και το καθαρογραμμένο χειρόγραφο, είναι δυο από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του καλού δημοσιογράφου.

ΠΑΙΔΙΑ, η σημερινή μας εξόρμηση είναι από τις πιο μεγάλες, τις πιο ενδιαφέρουσες, όχι μόνο για εσάς αλλά και για τον άλλο κόσμο. Με τις συχνές αγγελίες και δημοσιεύσεις στις καθημερινές εφημερίδες, ολος ο κόσμος θα ξέρει ότι εσείς τα Διαπλάσπουλα ανασκουμπωθήκατε να φτιάξετε ένα ολόκληρο τεύχος.

Ας γίνει λοιπόν καθημερινή σκέψη κι' ασχολία σας η τελειότερη σύνταξη του τεύχους σας.

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, από τη μια άκρη της Ελλάδας ως την άλλη, διαλαλήστε τη μεγάλη έκπληξη που θα παρουσιάσετε σεις στο 2ο τεύχος 14 Ιουνίου του 2ου τόμου 1958.

Το σύνθημα μας να είναι ΚΑΝΕΝΑ παιδί χωρίς τη Διάπλαση.

ΚΑΝΕΝΑ παιδί έξω από τη δημοσιογραφική μας εξόρμηση.
Η ΚΥΡΑ-ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑΥΓΗ μούστειλε ένα πολυσέλιδο γράμμα σχετικό με τη δράση της στην Άλκυονίδα.

Δημοσιεύω πιο κάτω μια πρόταση της, που, όπως νομίζω, ενδιαφέρει όλους τους συλλόγους.

Παρόμοια πρόταση είχα κάνει στους συλλόγους των Αθηνών κι' ακόμα σήμερα δρισκώμαστε σε συζητήσεις. Με ιδιαίτερη χαρά λοιπόν δίνω στην δημοσιότητα την παρακάτω ιδέα, που αξίζει να μελετηθεί από όλους μας.

Γράφει το Πύρινο Ζ:

«Θεωρούμε λοιπόν καλό να ενώθουν όλοι οι σύλλογοι σε έναν και οι σύλλογοι των επαρχιών να γίνουν παραρτήματα. Το διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου τούτου θα αποτελέσεται από αντιπροσώπους όλων των παλιών συλλόγων και θα έδρευε στην Αθήνα.

Επίσης, αν τα πιο πάνω είναι αδύνατα γιατί θα υπάρχη η φιλοδοξία των προέδρων, μπορεί να ενώθουν οι σύλλογοι απλώς σε μία δημοσπονδία συλλόγων την οποία θα διοική το παραπάνω διοικητικό συμβούλιο.

Μ' αυτό τον τρόπο οι σύλλογοι θα απέδιδαν εκατό φορές περισσότερο, και μάλιστα θα έκαναν πράγματα που τώρα ούτε τα φαντάζονται. Π.χ. θα μπορούσε να γίνει ένας έρανος διδίου σε όλη την Ελλάδα, για τα φτωχά παιδιά. Θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί ένα ταξίδι Διαπλάσπουλων από μία πόλη σε άλλη. Θα μπορούσε να υπάρχη μία άρτια οργάνωση διαφημίσεως. Θα μπορούσαν να γίνουν διαλέξεις, ομιλίες, και να παιχθεί θέατρο.

Θα μπορούσε να υπάρχη ειδική πειθαρχική επιτροπή γι' αυτούς που αντιγράφουν ή δεν φέρονται καλά στις μικρές αγγελίες, καθώς και μια επιτροπή που θα έλεγε τι θα ήταν καλύτερο να δημοσιευθεί. Θα μπορούσαν να προκηρυχθούν μεγάλοι και ωραίοι διαγωνισμοί, μα και παιχνίδια. Θα μπορούσαν, μ' ένα λόγο, να γίνουν χίλια πράγματα αν εφαρμόζοταν γενικά τό: «εν τη ενόψει ή ισχύς» που τόσο αληθινό είναι».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ιά κρατίδια της Εύρώπης

Ο ΠΟΙΑ ημέρα κι' αν ανοίξουμε τις εφημερίδες, βλέπουμε να γίνεται λόγος για τα μεγάλα κράτη. Ιστορία, γεωγραφία, πολιτεύμα, με δυο λόγια, τι αναφέρεται σ' αυτά, δεν παύει ν' απασχολή τους αναγνώστες όλου του κόσμου. Οί μικρότερες χώρες δεν πιάνουν λιγότερη έκταση μόνο στην επιφάνεια της γης, αλλά και στις σελίδες του παγκόσμιου τύπου. Κι' όσο πιο μικρά είναι, τόσο το κακο μεγαλώνει... Γι' αυτό, ως μάς απασχολήσουν για λίγο τα πιδ... αδικημένα από αυτά τα κράτη, που δεν έχουν ούτε απειλητικούς στρατιωτικούς εξοπλισμούς, ούτε ανεπτυγμένη διπλωματική δραστηριότητα, ούτε κι' απειρίριστα σύνορα. 'Ας θυμηθούμε δηλαδή τα τέσσερα ψίχουλα που έμειναν από το μοίρασμα των εθνικοτήτων πάνω στο χάρτη της Εύρώπης. Τον 'Αγιο Μαρτίνο, την 'Ανδόρρα, το Λίχτενσταίν και το Μονακό.

Ο 'Αγιος Μαρτίνος, η αν προτιμάτε το Σάν Μαρτίνο, βρίσκεται ψηλά στη ράχη της 'Ιταλίας, κοντά στο Ρίμινι, όπου πολέμησε το 1944 ο στρατός μας. 'Εχει έκταση 61 τετραγωνικά χιλιόμετρα, λίγο πιο μεγάλη δηλαδή απ' όση πιάνει η 'Αθήνα. 'Ο πληθυσμός του μόλις ξεπερνάει τις 15 χιλιάδες. 'Από αυτές οι 2 χιλιάδες ζουν στην πρωτεύουσα, που έχει τ' όνομα του κράτους, και οι υπόλοιπες στα γύρω χωριά. Ούτε όμως αυτοί οι φτωχοί αριθμοί, ούτε και τ' όρεινό έδαφος του — βρίσκεται πάνω στα 'Ετρουσκικά 'Απέννινα όρη — τον έμπόδισαν να σηκώσει υπερήφανα τον τίτλο της παλαιότερης Χριστιανικής Δημοκρατίας, μ' έτος ίδρυτικό το 350 μ.Χ.

Η ιστορία του είναι απλή κι' ωραία. Το 301 μ.Χ. κάποιος κήρυκας του Χριστού έφυγε από την πατρίδα του τη Δαλματία που βρίσκεται στις αντικρινές ακτές της 'Αδριατικής, και για να γλυτώσει από τους διωγμούς των 'Εθνικών ήρθε να ζητήσει σ' ένα περίφημο σπήλαιο σ' εκείνα τα ψηλά βουνά. Γρήγορα τον μιμήθηκαν κι' άλλοι Χριστιανοί κι' έτσι δημιουργήθηκε εκεί μια μικρή κοινότητα με μορφή δημοκρατίας και με σύμβολο τη λέξη «λίμπετας», που σημαίνει ελευθερία. Πριν περάσουν πολλά χρόνια, σχηματίστηκε στους όρεινους αυτούς τόπους ένα ειρηνικό κρατίδιο, που δεν είχε καμιά φιλοδοξία για ν' απλώσει τα σύνορά του. Μάταια πάτες και βασιλιάδες προσπάθησαν άλλοτε με ύποσχέσεις κι' άλλοτε με

τη βία να παρασύρουν σ' πολέμους τους κατοίκους του. 'Η μικροσκοπική αυτή δημοκρατία έμεινε άσάλευτη στις απόκρημνες ράχες της και στην ιερή πίστη της. 'Όσπου, το 1631, αναγνωρίστηκε από το Βατικανό ως επίσημο κράτος και πήρε τ' όνομα του 'Αγίου που την ίδρυσε. 'Από τότε όλοι σεβάστηκαν τα σύνορά της. Κι' από το 1862, η 'Ιταλία έχει αναλάβει την τελωνειακή, ταχυδρομική και τηλεγραφική της υπηρεσία, καθώς και τον ανώτερο δικαστικό κλάδο της.

Η άλλη δημοκρατία, η 'Ανδόρρα, είναι μια άγονη κοιλάδα, σφηνωμένη μέσα στα Πυρηνάια των γαλλοισπανικών συνόρων. 'Η έκτασή της είναι 452 τετραγωνικά χιλιόμετρα κι' όλος ο πληθυσμός της 5 χιλιάδες περίπου. 'Αποτελείται από 32 κοινότητες, που επικοινωνούν οι πιο πολλές μεταξύ τους από δύσβατα μονοπάτια. 'Από αυτές, η 'Ανδόρρα λα Βέγια, με παμπάλαια χωριά, είναι η πρωτεύουσα.

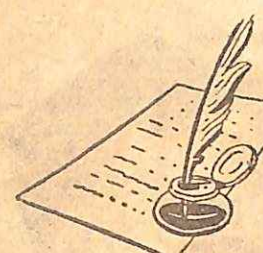
Έχει και η δημοκρατία της 'Ανδόρρας ιστορία αιώνων. 'Η επίσημη ιστορία αναφέρει πως ιδρύθηκε στα 1288. Οί 'Ανδορραίοι όμως ισχυρίζονται πως είναι κράτος πολύ παλιό, πως δημιουργήθηκε από τον Καρλομάγνο, επειδή τον βοήθησαν οι κάτοικοι να περάσει τα στρατεύματά του μέσ' απ' τις χαράδρες των Πυρηνάιων, όταν πήγαινε να πολεμήσει τους 'Αραβες της 'Ισπανίας. 'Αλλά όσο κι' αν θεωρηθεί η δημοκρατία τους αυτόνομο κράτος, δεν παύει να υπάρχει κάτω απ' τον στρατιωτικό έλεγχο της Γαλλίας και της 'Ισπανίας. 'Εκτός απ' αυτό, οι 'Ανδορραίοι πληρώνουν κάθε χρόνο ένα σημαντικό φόρο ύποτε λείας σ' αυτές τις δυο μεγάλες χώρες. 'Επίσης είναι υποχρεωμένοι να έχουν επίσημη γλώσσα τους τα ισπανικά και τα γαλλικά, ενώ στην καθημερινή ζωή τους χρησιμοποιούν την Καταλωνική διάλεκτο.

Και τα πριγκιπάτα. Το Λίχτενσταίν είναι μια μικρή ανεξάρτητη ηγεμονία, ανάμεσα στην 'Αυστρία και την 'Ελβετία. Συγκεκριμένα, βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του ποταμού Ρήνου και κοντά στη μαγευτική λίμνη Κωνσταντία. 'Εχει έκταση 158 τετραγ. χιλιόμετρα και χωρίζεται σε δυο τμήματα: την Σέλλεμπτεγκ και την Βαντούτς, που είναι και πρωτεύουσά του, χωρίς και να ξεπερνά τις δυο χιλιάδες κατοίκους. Συνολικά, ο πληθυσμός του — καταγωγής γερμανικής και

θρησκευματος καθολικού — είναι μόλις 14 χιλιάδες. 'Η λιλιπυτεία αυτή ηγεμονία δημιουργήθηκε στα 1719 και γι' αρκετές δεκαετίες πέρασε μερικές σημαντικές πολιτικές περιπέτειες, ώσπου στα 1866 μπόρεσε, μαζί με την οδτεροτότητά της να επιβάλει και την ανεξαρτησία της. Δυο χρόνια αργότερα απέλυσε και τον τελευταίο στρατιώτη της και σήμερα διατηρεί μόνο για την τάξη ένα μικρό αστυνομικό σώμα από ένενά άνδρες. Τα έσοδα του Λίχτενσταίν προέρχονται κυρίως από τα γραμματόσημα που εκδίδει.

Το πιο γνωστό τέλος απ' όλα τα μικροσκοπικά κρατίδια είναι το Μονακό, που από την λουλουδιμένη πλαγιά του, έχει στην παραθαλάσσια γωνιά των γαλλικών και ιταλικών συνόρων, κοιτάζει πέρα προς την άνοιχτη Μεσόγειο. 'Η κοσμική κίνηση, το μεγάλο καζίνο του και το πολύτιμο φιλολογικό θραύει που έχει καθιερώσει, το φέρνουν συχνά στην πρώτη γραμμή της τουριστικής έπικαιρότητας. 'Από τα πανάρχαια χρόνια, από τότε δηλαδή που 'Ελληνες άποικοι έχτιζαν στα χώματά του τον περίφημο ναό του 'Ηρακλή, δεν έπαψε να τραβάει τα βλέμματα πολλών μεσογειακών λαών. 'Όν πολιτισμό των θαλασσοπόρων προγόνων μας ακολούθησε η περίοδος των βαρβαρικών επιδρομών κι' αργότερα τον 7ο αιώνα η φιλόδοξη επέκταση των Λομβαρδών. 'Αλλά το κακό δε σταμάτησε πάλι. Τα χώματά του Μονακό πάτησαν Σαρακηνοί, πειρατές, Μουσουλμάνοι, κατακτητές κι' επιδρομείς Γάλλοι, Ναπολιτανοί και 'Ισπανοί. Οί Μονεγάσκοι — έτσι ονομάζονται οι υπήκοοι του Μονακό — παρασύρθηκαν από τα κύματα της ιστορίας, έμπλεξαν σε πολλές πολεμικές περιπέτειες έχασαν πολλά έδάφη και από το 1861 περιορίστηκαν στο 1,54 τετραγωνικό χιλιόμετρο που κατέχει σήμερα το κρατίδιό τους. Τα πριγκιπικά σκήπτρα του Μονακό, από το δέκατο αιώνα, τα κρατεί η Ναπολιτανική οικογένεια Γκριμάντι που γονός της είναι και ο τωρινός ηγεμόνας πρίγκιπας Ραινιέ. Το μεσογειακό αυτό πριγκιπάτο αποτελείται από τρεις κοινότητες — την πόλη του Μονακό, την Λά Κονταμίν και το Μόντε Κάρλο — που αριθμούν γύρω στις 20 χιλιάδες κατοίκους. 'Όταν όμως πιανιέστε στους δρόμους του, έχετε την εντύπωση ότι ζουν εκεί πολύ περισσότεροι άνθρωποι. 'Ο λόγος είναι απλός. Οί Μονεγάσκοι έχουν οργανώσει τόσο τέλεια τον τουρισμό τους, ώστε κάθε χρόνο να καλωσορίζουν σ' ανθισμένα περιβόλια τους έναμυση εκατομμύριο ξένους.

Κοντά σ' αυτά τα τέσσερα πολιτικά κρατίδια θα έπρεπε ίσως ν' αναφέρουμε απλά κι' ένα θρησκευτικό, το Βατικανό. Αυτό έχει τη μικρότερη έκταση απ' όλα — ούτε μισό τετραγ. χιλιόμετρο — και βρίσκεται σχεδόν μέσα στη Ρώμη της 'Ιταλίας. Είναι, όπως θα ξέρετε, έδρα της Καθολικής 'Εκκλησίας Κ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αθηναϊκά Επιστολαιο

Οί εκδέσεις

ΠΟΙΟ είναι το πιο σπουδαίο μάθημα; Ξέρω βέβαια ότι σ' άλλους αρέσουν τα μαθηματικά, άλλοι προτιμούν τα αρχαία ελληνικά, μερικοί ένθουσιάζονται με τα φυσικά, άλλοι ενδιαφέρονται για την ιστορία, για τις ξένες γλώσσες κ.ο.κ. Για μένα όμως το κυριώτερο μάθημα, ο καθρέφτης του μαθητή και της μεθόδου, είναι η έκθεση ιδεών. Ουσιαστικά, δηλαδή, δεν πρόκειται για μάθημα, γιατί λίγα γι' αυτό διδάσκονται. Πρόκειται για το συμπέρασμα να πούμε, όλων των μαθημάτων. Στην έκθεση ιδεών, φαίνεται η μόρφωση του μαθητή και η μόρφωση του κάθε ανθρώπου.

Για να εκθέσετε με λίγα λόγια και με σαφήνεια, αυτό που θέλετε, πρέπει να ξέρετε και μαθηματικά και ιστορία και φυσική και αρχαία ελληνικά και ξένες γλώσσες και γεωγραφία και να είσαστε καλοί και στή... γυμναστική ακόμα. 'Η «συνισταμένη», καθώς λένε, της μόρφωσης είναι η έκθεση ιδεών. Δεν αρκεί να γράψετε πολλά λόγια. 'Όσα γράφετε πρέπει να έχουν λογικό ελνιό. να είναι ενδιαφέροντα, πρωτότυπα, με ώριμες εκφράσεις. Κάθε μορφωμένος άνθρωπος, μπορεί να γράφει, αλλά και αρκετοί άνθρωποι, με λίγη μόρφωση, έχουν αυτό το χάρισμα.

Για το γράψιμο, χρειάζεται να κατέχουμε καλά το θέμα και να έχουμε και παρατηρητικότητα. Είναι ανάγκη ακόμα να πούμε κάτι το «καινούργιο». Αυτό το καινούργιο, μπορεί να είναι και παλιό με νέα

μορφή. 'Όλα όμως πρέπει να είναι απλά και νοητά. Τα κλασικά κείμενα της ελληνικής αρχαιότητας, εξακολουθούν ακόμα να γοητεύουν τους ανθρώπους και των δυο ήμισφαιρίων, γιατί είναι απλά. Για τα ίδια θέματα, έχουν γράψει κατόπι χιλιάδες άνθρωποι. Τα κείμενα όμως των κλασικών μας έχουν πάντα τη γοητεία τους και τα θέλγυτρά τους.

Η Διάπλσις σας καλεί τώρα να γίνετε... συγγραφείς και ρεπόρτερ. Βουνα θα σας φανούν αυτά. Μά πως μπορείτε έσεις, μικρά, έστω και μεγάλα παιδιά, να συντάξετε ένα ολοκληρω τεύχος; Είναι εύκολο; Θά σας απαντήσω άρνητικά: Δεν είναι δύσκολο ή μάλλον δεν είναι αδύνατο. Δοκιμάστε και θα δήτε. Καθένας έχει μια ιδιαίτερη κλίση. 'Αλλος στη σάτιρα, άλλος στην περιγραφή, άλλος στο στοχασμό, άλλος στο αφήγημα. Πρέπει να δοθεί μια ευκαιρία για να το εκδηλώσει.

Ο μεγάλος άνθρωπιστής, Σουηδός γιατρός 'Αξελ Μοϋντε, που τα τελευταία του χρόνια έζησε και πέθανε στο 'Ανακάπρι, έγραψε το «Χρονικό του Σάν Μικέλε», ένα περίφημο βιβλίο, χωρίς να είναι έπαγγελματίας συγγραφέας. 'Ο στρατηγός Μακρυγιάννης γράφοντας τα απομνημονεύματά του, δεν περιμενε ότι θ' άφήση ένα από τα πιο σημαντικά ντοκουμέντα της ιστορίας της επανάστασης του 1821. 'Ο Μπάχ έγραφε κάθε Κυριακή ένα εκκλησιαστικό κομμάτι για την εκκλησία που εργαζότανε, κι' ο ίδιος τα νόμιζε πολύ κοινά. Κι' όμως αυ-

τά μέινανε άθάνατα. 'Ο Κόναν Ντόουλ, επειδή ήτανε άρρωστος και για να περνά την ώρα του, δημιούργησε το Σέρλοκ Χόλμς.

Πάρα πολλά έργα λοιπόν του παγκόσμιου πνεύματος δημιουργήθηκαν από ανθρώπους που δεν επεδίωκαν ουσιαστικά αυτό το σκοπό. 'Ηταν όμως άπλοοί άνθρωποι, με μεγάλο περιεχόμενο, με πλατεία μόρφωση. Και πολλοί από τους νεώτερους 'Ελληνες εύθυμογράφους, ανακάλυψαν τυχαία το ταλέντο τους. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να έχετε κι' έσεις μέσα σας ένα ταλέντο και να μη το ξέρετε. Λίγοι έπίσης, ανακάλυψαν σε μεγάλη ηλικία πως έχουν κλίση στη ζωγραφική ή τη μουσική, κάτι που χρόνια δεν το ξέρανε.

Λοιπόν; Δοκιμάστε κι' έσεις. Αυτό δε σημαίνει πως με την ευκαιρία που σας δίνει η Διάπλσις να συντάξετε ένα ολοκληρω τεύχος, σεις μόνοι σας, πρέπει να πάrouνε τα μυαλά σας άερα» και να νομίζετε πως είσαστε σπουδαίοι. 'Απλώς θα δοκιμάσετε την έπιδοσή σας. Θά περιορίσετε τις προσπάθειές σας εκεί που νομίζετε ότι έχετε το μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Το περιοδικό σας, σας δίνει ποικιλία ύλης. Δεν έχετε λοιπόν περιορισμένο κύκλο ενδιαφέροντος. Για κοιτάχτε πόσα πράγματα υπάρχουν: Διηγήματα, περιγραφές, θεατράκι, 'Αθηναϊκές έπιστολές, τα άστεία του 'Ανανία, σατιρικά, παιχνίδια, σκίτσα, φωτογραφίες, μορφωτικά, έγκυκλοπαιδικά, ιστορικά, παραμύθια, το «'Εδω Διάπλσις», φιλοτελικά, αθλητικά κι' ένα σωρό μικροπράγματα.

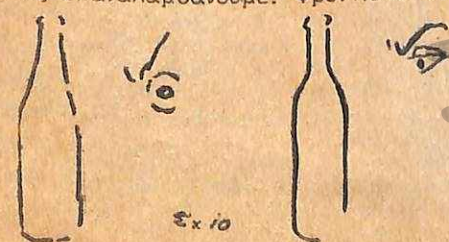
Ιδού λοιπόν στάδιον δόξης λαμπρόν», όπως θα λέγανε και τα Διαπλσούπολα της περασμένης γενιάς. Δοκιμάστε τις δυνάμεις σας και σας εύχομαι να πετύχετε.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Να και μια προσπάθεια να φτιάξουμε ένα μάτι που βλέπει ένα μπουκάλι. Το πρώτο σκίτσο στο Σχ. 10, σας δείχνει πως περίπου πρέπει να είναι οι γραμμές σας, όταν θα πρωτοπιάσετε το μολύδι σας για να φτιάξετε το μάτι και την μοτίλεια. Το δεύτερο σκίτσο του ίδιου σχεδίου είναι, ότι και το πρώτο, με τη διαφορά που οι γραμμές είναι πιο τελειοποιημένες. Το μάτι είναι μια μικρογραφία του ματιού, που είχαμε σε προηγούμενο σκίτσο μας. Και πάλι σας επαναλαμβάνουμε: Φροντίστε το μολύδι

σας να ναι πάντα καλοευσμένο και πάντα να κρατάτε στα χέρια σας μια πολύ μαλακιά γομαλάστιχα για να σβήνετε, ότι νομίζετε πως δεν φτιάξατε καλό. Ποτέ μην πείτε: «Α! δεν πειράζει, αυτό είναι καλό κι' έτσι».

Στο σχέδιο 11, με τέσσερα σκίτσα σας δείχνουμε, τα στάδια που θ' ακολουθήσετε, για να τελειοποιήσετε το ζωγραφισμα του ανθρώπινου ματιού, από το πλάι. 'Αντιγρά-

ψετε με προσοχή τα σκίτσα αυτά. 'Ακόμη και κάτι άλλο. Μην προσθέσετε δικές σας παραπλανήσιες γραμμές. Δε θα σας ωφέληση σε τίποτα, τώρα τουλάχιστον, στην αρχή. Σκίτσατε αυτό το μάτι, όπως ακριβώς είναι στην εικόνα μας, κι' ύστερα ζωγραφίστε όσο πιο απλά μπορείτε, το λαίμο από ένα μπουκάλι. Με λίγη προσπάθεια, θα το καταφέρετε. Δεν είναι δύσκολο.

('Ακολουθεί)

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ τραγουδούσε πάρα πολύ γλυκά κείνο τὸ δειλινό, στὸ ψηλὸ τὸ δέντρο. Μὰ ἡ Βασιλικούλα δὲν τ' ἄκουσε. Ἐδίωξε μάλιστα τὸ κοκοράκι ποὺ τοῖσιμολόγησε τὰ κόκκινα παντοφλάκια της καὶ πέταξε τὸ βιβλίο μὲ τὰ παραμύθια, γιὰ νὰ ξεπλωθῇ στὸ πράσινο χορταράκι.

— Οὐφ! Ὅλες οἱ περιπέτειες εἶναι γραμμένες στὰ χαρτιά! μουρμούρισε. Οἱ δικές μου περιπέτειες εἶναι τόσο λιγοστές... «Βασιλικούλα, καθάρισε τὶς πατάτες! Βασιλικούλα, μαζέψε τὰ βιβλία σου! Βασιλικούλα, πήγαινε νὰ μαζέψης χαμομήλι...», νὰ ποιῆς εἶναι οἱ δικές μου περιπέτειες. Αὐτὴ ἡ μαμά δὲ θέλει νὰ μ' ἀφήσῃ σὲ ἡσυχία. Καὶ γιὰτὶ νὰ μὲ δγάλουνε Βασιλικούλα, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γίνω βασίλισσα;

— Ἀφοῦ θέλεις τόσο νὰ γίνῃς βασίλισσα, ὑπάρχει ἕνας θρόνος ἀδειανός, μέσα στὸν κόσμον, τῆς ἀποκρίθηκε ἕνα λουλουδάκι, γέροντας στὸ πρόσωπό της.

— Καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ, ποὺ τὸ ξέρεις, ρώτησε, πάντα μὲ κλειστά τὰ μάτια ἡ Βασιλικούλα.

— Εἶμαι ἡ Πράσινη Νεραϊδούλα καὶ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τὴ χάρη ποὺ ζητάς.

— Ἀλήθεια; Σὲ παρακαλῶ, Πράσινη Νεραϊδούλα, κάνε νὰ γίνω βασίλισσα, νὰ παντρευτῶ τὸ βασιλόπουλο!

Γίνεκε τότε δυνατὸς σεισμός.

— Βοήθεια! Βοήθεια, Πράσινη Νεραϊδούλα! φώναξε ἡ Βασιλικούλα.

Τοῦ κάκου ἔτρεξε κοντὰ της μ' ἀνοιχτὰ φτερά τ' ἀγαπημένο της κοκοράκι, νὰ τὴν κρατήσῃ. Μὰ καθὼς τοῦ φάνηκε κοιμισμένη, πήγε στὸ κοτέτσι του. Ὅσο ἡ γῆς ἀνοίξε καὶ κατάπιε τὴ Βασιλικούλα.

— Ἀχ, Πράσινη Νεραϊδούλα, φοδᾶμαι, ξανάτε.

Καὶ ἡ Βασιλικούλα δρέθηκε στὴν ἄκρη μιᾶς ὑπόγειας στοᾶς, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ μυριάδες φωτάκια, ἀπὸ μυριάδες πυγολαμπίδες πιασμένες ψηλά, στὴ σκεπὴ. Γύρω τριγύρω, οἱ τοῖχοι λάμπανε σὰν καθρέφτες ἀπὸ τὶς πυκνὲς κορδέλλες ποὺ σχηματίζανε περνοδιαβαίνοντας οἱ σαλίγκαροι.

Ἡ Βασιλικούλα κοιτάχτηκε στοὺς καθρέφτες. Καὶ ὦ, τρομάρα της. Εἶδε, πὼς εἶχε γίνει μὴ μὴν μερμηγκίνα, σὰν αὐτὲς ποὺ περνοῦσανε πρωτύτερα μπροστὰ στὰ πόδια της, μὲ μὴν φούντα ξανθὲς τρίχες στὸ κεφάλι, ποὺ θυμίζανε τὰ παλιά χρυσὰ της μαλλιά.

— Μονάχα τοῦτος ἐδῶ ὁ θρόνος ὑπάρχει, τῆς εἶπε ἕνα ξανθὸ μερμηγκάκι.

— Θρόνος; Θυμήθηκε πὼς εἶχε ζητήσει τὴ βοήθεια τῆς Πράσινης Νεραϊδούλας, χωρὶς νὰ τὴν εὔρη, καὶ μουρμούρισε:

— Ἡ Πράσινη Νεραϊδούλα μὲ πρόδωσε.

— Κι' ἐσύ, τῆς εἶπε τὸ μερμηγκάκι, δὲν πρόδωσες τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου;... Ἐκείνοι θαρροῦσανε πὼς εἶσαι εὐτυχισμένη κι' ἐσύ εἶπες: «Οὐφ!... δὲν μπορῶ νὰ γίνω βασίλισσα»;

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸ κοκοράκι ποὺ ἐδίωξες. Πήγαινε νὰ μὲ φάῃ, ἀλλὰ μὲ τὰ προστάτηδες τῆς Βασιλικούλας. Καὶ ἦρθα.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, βοήθησέ με, ξανθὸ μου μερμηγκάκι ν' ἀνεβῶ πάνω στὴ γῆ.

— Δὲν εἶναι στὸ χέρι μου, εἶπε τὸ μερμηγκάκι.

Φτάσανε πάνω στὴν ὥρα, μέσ' ὅπου τὶς ἀθώρητες γαλαρίες τῆς μερμηγκοφωλιάς, ὁλόκερες στρατιὲς ἀπὸ μερμηγκία, ποὺ ραῖνανε μ' ἀνθοφύλλα τῆς Βασιλικούλας καὶ φωνάζανε: Ζήτω ἡ βασίλισσά μας!

Τὸ ξανθὸ μερμηγκάκι καὶ μὴν Γαλάζια μερμηγκοπούλα καθήσανε τὴ Βασιλικούλα σὲ θρόνον ἀπὸ μενεξεδόφυλλα, τῆς δόλανε στὸ κεφάλι στεφάνι ἀπὸ κίτρινη ἀνθογυρὴ καὶ ἕνα ἄστρο στὸ ποδαράκι της.

Πρόβαλε τότε ὁ τελετάρχης, λέγοντας: Ὁ θρόνος, τὸ στέμμα καὶ τὸ σκήπτρον εἶναι ἑτοιμα. Ἡ Στέψη ἀρχίζει.

Ἀντηχήσανε τύμπανα καὶ φτάσαν οἱ καλεσμένοι: λαμπρίτσες μὲ κόκκινες βούλες στὰ καμπουρωτὰ τους φτερά, γρύλλοι, πεταλούδες καὶ λιμπελούλες μὲ φτερά μεταξωτά, πράσινα ἀλογατάκια τῆς Παναγίτσας καὶ ὠραίες χρυσόμυιες. Δὲν λείψαν οὔτε οἱ ἀράχνες, οὔτε τὰ σκαθάρια καὶ οἱ σαλταμπίκιοι, μὲ τὴν καστανόμαυρη γυαλάδα τους.

Ἡ μεγάλη συνοδεία τῆς πρόσφερε μὲ ὑποκλίσεις δώρο μυρωδάτα χόρτα, χρυσὸ μέλι καὶ κομπόστα ἀπὸ φράουλες.

Κατόπι ὁ τελετάρχης μερμηγκας εἶπε:

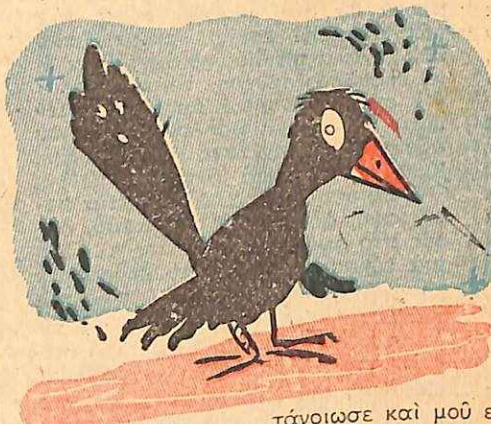
— Θέλετε νὰ δώσετε τὸ σύνθημα ν' ἀρχίσῃ ὁ χορός, Μεγαλειότητι;

Ἡ Βασιλικούλα κούνησε τὴ μικρούλα της βεντάλια ἀπὸ πράσινη φτέρη καὶ μεμιάς, ὅλα τὰ ἔντομα θαλθῆκαν νὰ χορεύουνε τρελλά. Μὰ ἡ Βασιλικούλα δὲ χαιρότανε καθόλου. Συλλογιζότανε τοὺς δικούς της. Ἐνας πόνος τῆς ἐσφίξε τὴν καρδιά κι' εἶπε στὰ μερμηγκία:

— Λαέ μου... Δὲ θὰ μπορέσω νὰ μείνω ἐδῶ πέρα. Μὲ περιμένει ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά. Τὸ κοκοράκι μου θὰ πεθάνῃ χωρὶς ἐμένα!

— Ἀχάριστη! φώναξε αὐστηρὰ ὁ τελετάρχης. Σοῦ προσφέραμε θρόνον καὶ δόξα κι' ἐσύ μὰς ἀφήνεις. Πήγαινε λοιπὸν στὰ Τάρταρα τῆς γῆς!

Πάλι σείστηκε ἡ γῆ. Ἡ Βασιλικούλα φώναξε πάλι «Βοή-

θεια!» καὶ δρέθηκε σ' ἕναν ὑπόγειο κατασκότεινο λάκκο.

— Σστ! τῆς ψιθύρισε στ' αὐτὴ τὸ ξανθὸ μερμηγκάκι. Βλέπεις ἐκείνη τὴν τρύπα; Ἀπὸ κεῖ, ξεκινᾷ ἕνα στενὸ μονοπάτι. Τράβα ἀπὸ κεῖ νὰ γλυτώσῃς.

Μὰ ἔκανε λάθος στὸ ὁρμάκι ποὺ πήρε. Κι' ἀντὶ νὰ βγῇ ἐξω ἀτὴ γῆ, δρέθηκε μέσα σὲ μὴν λίμνη. Εἶχε γίνει ἕνα ὠραῖο χρυσόψαρο.

Παρουσιάστηκε τότε μπροστὰ της ἡ κυρὰ Σειρήνα.

— Καλῶς τη! Καλῶς μὰς ἦρθες ὁμορφούλα μου.

Ὅταν ὁ βασιλιάς ἔμαθε πὼς ἡ Βασιλικούλα ἦταν ἀπὸ τὴ γῆ εἶπε νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα. Τῆς ἔδωσε νὰ πῇ ἀπὸ ἕνα μπουκάκι καὶ τῆς εἶπε: Εἶναι τῆς μάνας σου τὰ δάκρυα. Τὰ μαζέψαμε στάλα στάλα.

Μὰ ἡ Βασιλικούλα δὲν ἦπτε, γιὰτὶ λιγοθύμησε μόλις τὸ ἄκουσε.

— Εἶπες «ὄχι» στὸ βασιλιά; ἀντιβούισε ἡ λίμνη.

Γίνεκε τότε σεισμός, κι' ἡ Βασιλικούλα δρέθηκε στὴ Φιδωφωλιά τιμωρημένη.

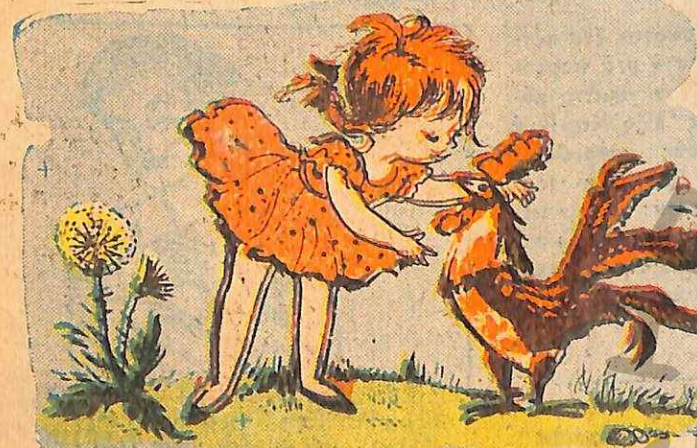
Καὶ βγήκε τότε μπροστὰ της ὁ φύλακας τῆς σπηλιάς καὶ τῆς ἐξήγησε, πὼς τὰ ψάρια τὰ τρῶνε τὰ φίδια...

Σὰν εἶδε ὁ φύλακας τὰ ξανθὰ μαλλιά ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι κι' ἔμαθε πὼς εἶναι ἀπὸ τὴ γῆ, τὴ ρώτησε ἂν μπορῇ νὰ γιαιτρέψῃ τὸ φιδωφωλιά ἀπὸ τὴ μελαγχολία του.

— Εἶναι βαρεὶὰ ἀρρώστεια... εἶπε ἡ Βασιλικούλα, μὰ θὰ τὴ γιαιτρέψω μὲ τὸ γέλιο.

Κι' ἄρχισε νὰ λὲθ τὴν ἱστορία της στὸ φιδωφωλιά.

Τὸ φίδι θῆκε τόσο ἀστεία τὴν ἱστορία, ποὺ γέλιο στὸ γέλιο ἔσκασε. Καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ σκάσιμο δγῆκανε χοροπηδώντας χαρούμενα πληθὸς θαλασσινὰ πλάσματα. Ἐξηδονὰν νερὸ σηκώσανε μὲ τὸ χορὸ τους. Ἀλλὰ τὸ ἔβδομο ἔπεσε στὴ θάλασσα. Μαζί του φύγανε ἡ Βασιλικούλα καὶ μὴν μικρὴ Σουτιὰ. Κολυπήσανε χεροπιασμένες, ἀνεβή-

κανε, ἀνεβήκανε, καὶ ὦπ! μ' ἕνα πῆδημα δρέθηκε πάλι στὴ γῆ.

— Βασιλικούλα! φώναξε ἡ μητέρα της. Ἐλα νὰ μὲ δοῖς τὴν χάρη σου. Τὸ κοκοράκι σου ἀρρώστησε.

— Ἐφτάσα, μανούλα! εἶπε ἡ Βασιλικούλα.

Τὸ κοκοράκι ὅμως ἔγινε καλὰ μόλις τὴν εἶδε, καὶ τὰ χαράματα λάλησε τόσο χαρούμενα, ποὺ ἀντιλάλησε ὅλο τὸ κτήμα: «Κουκουρίκου!».

Διεύθυνση: Γεωργίας Δεληγιάννη—Ἀναστασιαδῶν.

— Τί νέα :

— Μὰ τὰ νέα δὰ μὰς τὰ ποῦνε τὰ Διοπλασόπουλα!

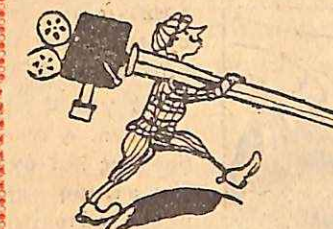
Θὰ μὰς τὰ ποῦνε τὰ Διοπλασόπουλα, μὲ τὶς εἰδήσεις καὶ τὶς ἀναποκρίσεις, ποὺ θὰ στείλουνε ἀπὸ τὴν πόλη, τὸ χωριό, τὴ συνοικία, τὸ σχολεῖο τους.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου, ἀναγνώστες καὶ συνδρομητές, μποροῦν νὰ στείλουν

τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει.

Ἐμπρός, λοιπόν, μικροὶ ρεπόρτερ! Τρέξετε νὰ συγκεντρώσετε τὶς πληροφορίες σας, γιὰ νὰ πληροφωρήσετε τὰ Διοπλασόπουλα ὅλης τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τί συμβαίνει στὸν κύκλο σας.

Μὴ διστάσετε νὰ μὰς γράψετε. Ἄς δοῦμε ποῖος θὰ δώσῃ τὴν καλύτερὴ εἰκόνα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ τόπου του. Κάτι ποὺ ἐσεῖς τὸ νομίζετε ἀσημαντό, οἱ ἄλλοι μποροῦνε νὰ τὸ βροῦνε σημαντικό.

ἀμέσως ἕνα μικρὸ ἐνδιαφέρον ρεπορτάζ, ποὺ θὰ δημοσιευθῇ σὲ εἰδικὴ στήλη τοῦ περιοδικοῦ μὰς.

Τὸ μέγεθος τῆς εἰδήσεως ποὺ θὰ μὰς στείλετε, νὰ εἶναι ἀνάλογο μὲ

— Τί νέα λοιπὸν ἔχετε ;

Θὰ μὰς τὸ ποῦνε οἱ φίλοι μὰς. Νὰ μὰς γράφετε σύντομα καὶ καθαρά, στὴ μὴν πλευρὰ τοῦ

χαρτιοῦ καὶ νὰ ὑπογράφετε μὲ τὸ ψευδώνυμο ἢ τὸ ὄνομά σας.

Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν

Ὁ Τζιτζίκας καὶ τὸ μερμηγκί

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Μέσα στὸ κατακαλόκαιρο, ὁ Τζιτζίκας εἶχε πανηγύρι. Μῆτε μὴν μέρα δὲ χάλασε ὁ καιρὸς. Κι' ἀπὸ τὴν χαρὰ του, ὁ Τζιτζίκας τραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωὶ.

Στὰ πόδια τῆς μουριᾶς κοντὰ, τὰ μερμηγκία εἶχανε κάνει τὴ φωλιά τους. Πηγαινοέρχονταν ἀδιάκοπα, κουβαλώντας ποτὲ ἕνα σπειρί σιτάρι ἢ ἄλλο, ποτὲ ἕνα ψιχουλό, ἕνα σπόρο. Σοδειάζανε τροφήν γιὰ τὸ χειμῶνα, προκομμένα, χαρούμενα.

Ὁ Τζιτζίκας φώναξε μὴν μέρα στὸ μερμηγκί:

— Δὲ βαριέσαι, κουμπάρε, νὰ σοδειάζῃς ὀλημερίς; Δὲ βλέπεις ἐμένα ποὺ γλεντῶ καὶ τραγουδοῦ ἀσταμάτητα;

— Καλὸ εἶναι τὸ τραγοῦδι σου καὶ ὡ' ἀρέσει, εἶπε τὸ μερμηγκί. Μὰ θὰ ἔκανες καλύτερα ἂν ἐβάζεις τίποτε στὴν ἄκρη γιὰ τὶς ἀσχημὲς ἡμέρες...

Πέρασε τὸ καλοκαίρι. Ὁ Τζιτζίκας κόντευε νὰ παγώσῃ ὑποτίκως. Θυμήθηκε τὸ μερμηγκί καὶ πήγε νὰ τοῦ γυρῇ φαί.

— Σὲ λυπάμαι, εἶπε τὸ μερμηγκί, ἀλλὰ ἡ θροχὴ μὰς χάλασε τὴ σοδεῖα καὶ δὲν τολμῶ νὰ γυρῶ ἀπὸ τ' ἀδέλφια μου γιὰ νὰ σοῦ δώσω. Καὶ ξέρεις τί λέω;... Ἀπὸ τραγουδοῦσες τὸ καλοκαίρι, τώρα ποὺ νειώνω, γύρευε τὸ ξεινάρι σου.

Ανθούχελ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΚΤΗ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

40

37) Καθώς πήρε το δρόμο του γυριμού, η Εύα ξεχώρισε σκυμμένη σ' ένα δάσος, την καθηγήτριά της φυσικής κ. Μπερτιέ. Η Εύα κοινοστάθηκε. Τί έκανε εκεί μόνη της ή μεσόκοπη κυρία; Προχώρησε λίγο ακόμη. Ήταν φανερό πώς η Μπερτιέ κάτι έψαχνε να βρει μέσα στις φωλιές των γλάρων, που υπήρχαν άφθονες σ' όλη την έκταση της παραλίας.

Όταν έφτασε κοντά της η Εύα, η κ. Μπερτιέ ξαφνιάστηκε.

38) — Καλημέρα σας, πώς από δω; ρώτησε η Εύα χαμογελαστά.

— «Ε, η φυσική είναι το πάθος μου, βλέπετε. Κοιτάζετε τί όμορφο που είναι το κοχύλι που βρήκα! Από καιρό έψαχνα γι' αυτό το είδος. Δεν ξέρετε πόσο χαρήκα...»

Η κυρία Μπερτιέ φαινόταν πρόθυμη να συνεχίσει τη συζήτηση για τα κοχύλια. Αλλά η Εύα βιαζόταν. Χαιρέτησε την καθηγήτριά και συνέχισε το δρόμο της. Καμιά έκτοστη μέτρα πιό πέρα, η δεσποινίς Θάκερ με τον κ. Ρουά, έκαναν ήλιοθεραπεία.

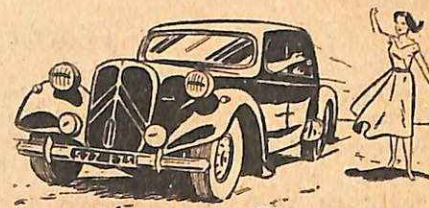
504

39) Πολλά ερωτήματα ξύπνησαν μέσα Εύας το μυαλό. Αυτή, ή τόσο μεθοδική, ή τόσο προσεκτική, έβλεπε ξαφνικά πώς έπρεπε να λύσει ένα μυστήριο, δίχως να έχει στη διάθεσή της κανένα κλειδί.

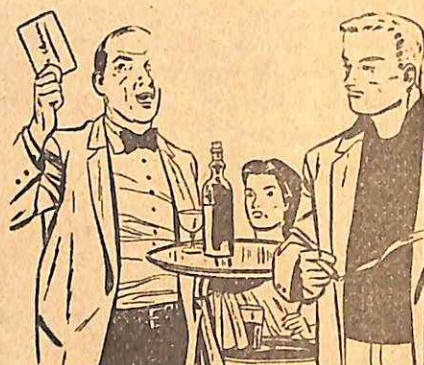
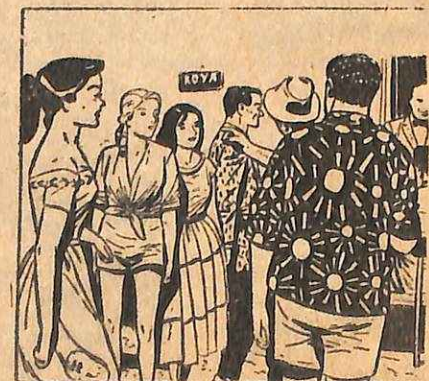
Μα για ν' αποφύγει κι' άλλη καθυστέρηση, ή Εύα σκαρφάωσε στους δρόμους και δγίκε στο δρόμο. Την ίδια στιγμή πέρασε δίπλα της ένα μαύρο αυτοκίνητο. Στο τιμόνι καθόταν ο δόκτωρ Χάρμαντ.

— Βλέπω πώς όλοι οι ένοικοι της Κλεμαντίν αποφάσισαν να κάνουν ομαδική εξόρμηση, μουρμούρισε ή Εύα μέσα από τα δόντια της.

Η ζέστη και το περπάτημα της έφεραν δίψα.

40) Εκεί κοντά βρισκόταν ένα κέντρο. Η Εύα μπήκε να πιή μιά πορτοκαλάδα. Η αίθουσα ήταν γεμάτη κόσμο. Φαίνεται πώς τα "Εξη Καμινία" συγκεντρώνανε πολλούς παραθεριστές. Το γκαρσόν της έφερε την πορτοκαλάδα κι' ή Εύα άρχισε να την πίνει με μικρές-μικρές γουλιές. Το μυαλό της στριφογύριζε αδιάκοπα στον πληγωμένο και την μυστηριώδη εξαφάνισή του.

41) Ξάφνου, ή Εύα τινάχτηκε. Κάποιος φώναζε δυνατά τ' όνομά της.

— Ποιά είναι ή δεσποινίς Σαρλέ; φώναζε το γκαρσόνι περνώντας ανάμεσα στα τραπέζια.

— Εγώ είμαι.
Το γκαρσόνι γύρισε:
— Έχω ένα γράμμα για σας, δεσποινίς.

Η Εύα ξαφνιάστηκε. Ποιος μπορούσε να της γράψει και γιατί, μέσα σ' εκείνο το κέντρο;

Πήρε το γράμμα κι' έσκισε βιαστικά το φάκελλο.

42) «Τα "Εξη Καμινία" δεν είναι το κατάλληλο μέρος για τους ΠΕΡΙΕΡΓΟΥΣ», έγραφε το σημείωμα.

Η Εύα απόμεινε σκεπτική.

— Η επίσκεψή μου στη Χαροφυλακή δεν άρεσε σ' αυτόν που μου έστειλε το γράμμα, μουρμούρισε. Δεν αποκλείεται μάλιστα να ζήτησε πληροφορίες για μένα. Αυτός ο κακοποιός θα με είδε να ψάχνω στην άμμο και θα φοβήθηκε πώς ανοκάλυψα τα πρώτα ίχνη. Ποιος όμως ήταν αυτός που με είδε;

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Η Εύα Σαρλέ, ιδιωτική ντέτεκτιβ, αναλαμβάνει να ξεκαθαρίσει την ύποπτη κίνηση που παρατηρείται στην «Ακτή των Γλάρων» και ιδιαίτερα στο χωριό τα "Εξη Καμινία. Την πρώτη κιόλας βραδιά ανακαλύπτει έναν πληγωμένο, που εξαφανίστηκε όσο να είδωποιήση ή Εύα την αστυνομία. Την άλλη μέρα άρχισε να ψάχνει.

43) Η Εύα πλήρωσε και δγίκε με μεγάλα αποφασιστικά δήματα. Η ύπονοούμενη άπειλή που έκρυβε κείνο το σημείωμα δεν έκανε άλλο, παρά άτσάλωσε περισσότερο την απόφασή της.

Το μυστήριο των "Εξη Καμινιών" έπρεπε να λυθί. Και σύντομα.

Βυθισμένη στις σκέψεις της, πήρε το μονοπάτι, που οδηγούσε στη βίλλα Κλεμαντίν.

44) Στην τραπεζαρία οι ένοικοι έτρωγαν και συζητούσαν ζωηρά. Η Εύα κάθησε στη θέση της και πήρε μέρος στη συζήτηση. Μιλούσαν για τις αρχαιότητες των "Εξη Καμινιών. Φαίνεται πώς οι πρώτοι χριστιανοί της ρωμαϊκής εποχής είχαν σκάψει τις κατακόμβες τους κάτω από τα "Εξη Καμινία σε μεγάλη έκταση.

— Το δυστύχημα είναι πώς κανείς δεν μπορεί να επισκεφθή τις υπόγειες στοές, είπε ο κύριος Ρουά.

— Γιατί; ρώτησε ή Εύα.

— Γιατί είναι επικίνδυνες και ή άρμόδια ύπηρεσία δεν εγκρίνει τις έπισκέψεις σ' αυτό το μέρος

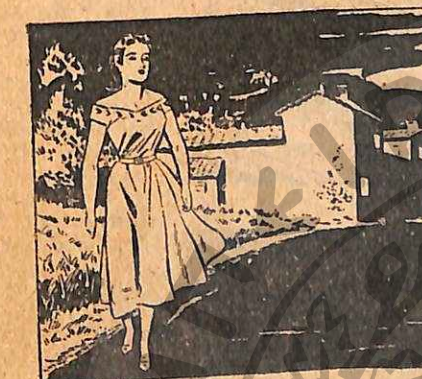

45) Μετά το φαγητό, ή Εύα ανέβηκε στο δωμάτιό της. Η βραδιά ήταν ύπεροχη. Κάθισε να γράψει ένα σύντομο γράμμα για το Παρίσι. Σε λίγο παρουσιάστηκε ή Ρόζα.

— Θέλετε τίποτα, δεσποινίς Σαρλέ; ρώτησε.

— Ό, όχι, εύχαριστώ. Θα πεταχτώ ως το ταχυδρομείο να ρίξω ένα γράμμα... Ο περίπατος είναι τόσο εύχρηστος.

Βγαίνοντας στον κήπο, στάθηκε λίγο να χαϊδέψη το λυκόσκυλο που ήτανε δεμένο κι' ύστερα με γρήγορο βήμα κίνησε για το ταχυδρομείο.

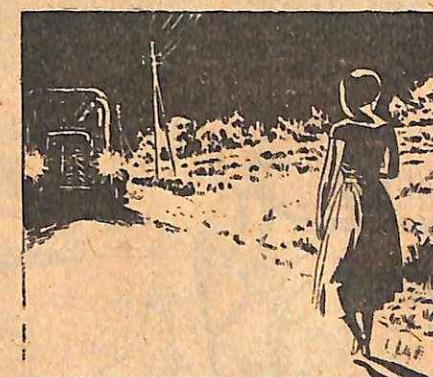

46) Γυρίζοντας, έκανε μιά μεγάλη δόλτα μέσα από το χωριό και δγίκε στη δημοσιά. Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Καθώς περπατούσε πάνω στο λιθόστρωτο ο ήχος των βημάτων της άκουγόταν παράξενος. Στο βάθος του δρόμου τρεμόσβηναν τα ελάχιστα φωτα των "Εξη Καμινιών. Η ήσυχία της νύχτας την πλημμύριζε μ' ένα εύχρηστο αίσθημα άνεμελίας και ξεκούρασης. Ανάσανε βαθειά μισοκλείνοντας τα μάτια.

47) Ξάφνου, ή απόλυτη ήσυχία της νύχτας ταραχτηκε από το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε μ' άναμμένα τα φώτα.

— Τόν άνόητο, έκανε ή Εύα, με πτράδωσε με τα φώτα του.

Έξακολούθησε το δρόμο της ένοχλημένη, ενώ από την αντίθετη μεριά της δημοσιάς προχωρούσε ένα τεράστιο φορτηγό. Η Εύα βάδιζε στην άκρη του λιθόστρωτου, εκεί που άνοιγόταν ένα βαθύ χαντάκι.

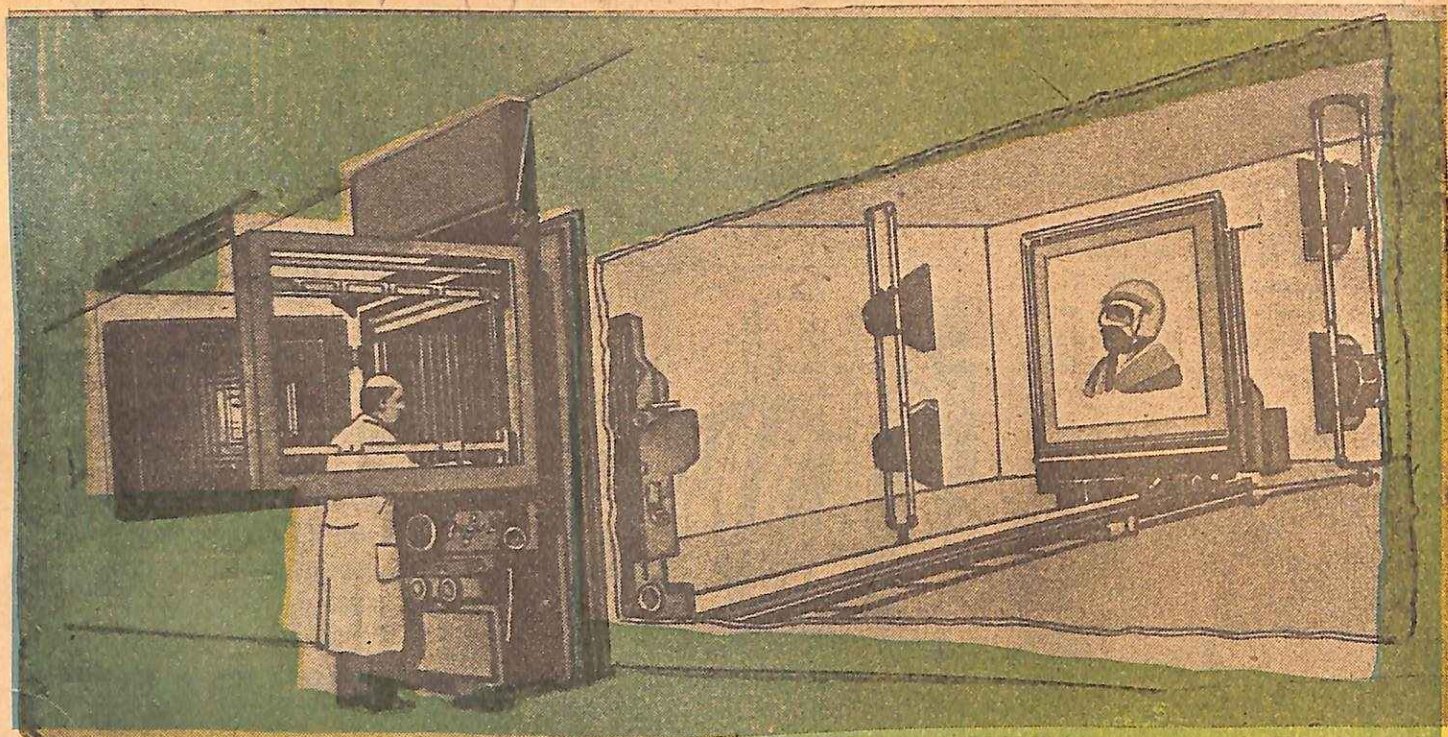

48) Τη στιγμή που το βαρύ φορτηγό, σαν ένα τέρας με φλογισμένα μάτια, έφτανε κοντά της, έγινε κάτι φοβερό, άναπάντεχο. Οδηγημένο από κάποιο εγκληματικό χέρι, το αυτοκίνητο έστριψε απότομα κατά πάνω της. Ακούστηκε το άνατριχιαστικό τρίξιμο από τα φρένα και ή τρομαγμένη φωνή της Εύας. Λίγα λεπτά αργότερα το φορτηγό χάθηκε τρέχοντας σά δαιμονισμένο. Η νύχτα ξαναβρήκε την ήσυχία της.

(Συνεχίζεται)

505

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΑ

ΕΡΕΤΕ πώς δγαίνει το περιοδικό μας; Ασφαλώς όλοι θα το φαντάζεστε: Οι συντάκτες γράφουν κι' οι τυπογράφοι τυπώνουν. Η τεχνική εκτέλεση του τεύχους όμως θα σάς είναι άγνωστη στις γενικές της γραμμές. Οι τρεις εικόνες αυτής της σελίδας θα σάς δώσουν μια σχετική ιδέα.

Οι εικόνες που θα στολίσουν τις σελίδες του περιοδικού ετοιμάζονται βέβαια από τον σκιτσογράφο κι' ύστερα δίνονται στον τσιγκογράφο. Αυτός είναι ένας απαραίτητος συντελεστής για την εμφάνιση του τεύχους. Τοποθετεί την εικόνα σε μια φωτογραφική μηχανή τεραστίων διαστάσεων και τη φωτογραφίζει, όχι με το γνωστό σας φίλμ, αλλά με τσίγκο. Η τσίγκινη πλάκα είναι βουτηγμένη σε μια χημική ουσία, που της εξασφαλίζει δυο προσόντα: Αποκτά εξαιρετική ευαισθησία στα έντονα χρώματα, β' μένει αναλλοίωτη μπροστά στα άχνα χρώματα, όπως π.χ. το άσπρο. Έτσι η εικόνα αποτυπώνεται στον τσίγκο κι' είναι έτοιμη να τυπωθεί.

Η σελιδοποίηση είναι η σωστή αισθητική τοποθέτηση εικόνας και κειμένου μέσα σε μια σελίδα. Ο αρχισυντάκτης του περιοδικού σχεδιάζει τις σελίδες και ο σελιδοποιός, ο μαρμαράς στη γλώσσα * των τυπογράφων, φτιάχνει τις σελίδες στον τυπογραφείο σύμφωνα με τις υποδείξεις του αρχισυντάκτη. Ο μαρμαράς παίρνει το κείμενο από τον τυπογράφο, τον λινούτυπ, όπως τον λένε, σε μακρόστενες κολώνες μολυβένιες. Πάνω στο μαρμαρίνο τραπέζι, γι' αυτό λέγεται και μαρμαράς, τοποθετεί μια μεταλλική πλάκα στα μέτρα της σελίδας του περιοδικού και εκεί μέσα, ετοιμάζει κάθε σελίδα χωριστά.

Η έκτυπωση είναι το τελευταίο στάδιο της τεχνικής προετοιμασίας του περιοδικού. Αφού τελειώσουν οι σελίδες «πατιούνται» μέσα σε πρέσσα πάνω σ' ένα ειδικά σκληρό χαρτόνι, τη «μήτρα». Έγστερα η «μήτρα» που έχει αποτυπώσει τη σελίδα ως την παραμικρή της λεπτομέρεια μπαίνει σ' ένα φούρνο. Εκεί μέσα πέφτει απάνω της λυωμένο μολύβι, που με τη σειρά του αποτυπώνει τη σελίδα. Όταν γίνι κι' αυτό το λεγόμενο «στερεότυπο» οι μολυβένιες δηλαδή σελίδες, με το ημικυκλικό πιά σχήμα τους, τοποθετούνται πάνω στους κυλίνδρους του πιεστηρίου.

Τώρα ο πιεστής δεν έχει παρά να δώσει ρεύμα στο θηρίο, το πιεστήριο. Το χαρτί περνάει πάνω από το στερεότυπο, τυπώνοντας, και διπλώνοντας 25.000 φύλλα την ώρα.

Μυθιστόρημα του ΜΑΡΤΙΝ ΓΚΡΕΓΚ 21ο

Η μία φωνή ύστερ' από την άλλη, έπαιρνε την κραυγή από το άλλο στόμα και την εκτόξευε δυνατότερα, ώσπου η ατμόσφαιρα γέμισε από τα παρόπαν των δυστυχισμένων ανθρώπων.

Ο Ντόμ Χοσέ άκουσε για λίγο τις φωνές και ύστερα, σήκωσε το χέρι. Κι' όπως μίλησε, η φωνή του αντήχησε πολύ-πολύ λυπημένη:

— Φίλοι μου, «Έδωσα την εμπιστοσύνη μου σ' αυτούς τους ανθρώπους που βλέπετε. Πώς μπόρεσαν και πρόδωσαν αυτή την εμπιστοσύνη; Τι μπορώ να κάνω, για να σάς δείξω πόσο αποδοκιμάζω την απάτη τους, την κακία τους; Πώς να τους τιμωρήσω;

— Να τους δώσης σ' εμάς! πετάχτηκε κι' είπε κάποιος από το πλήθος. Ξέρουμε εμείς πώς να τους τιμωρήσουμε.

Την απαίτηση την υποστηρίξαν μονομιάς και άλλοι πολλοί, μ' όλο που δεν υπήρχε αμφιβολία, πως την ιδέα την έβριζε άνθρωπος του Περέιρα.

— Να τους δώσης σ' εμάς! ύψωνε τώρα, σά βροντερό βουητό, οι φωνές. Τρεμάμενοι, με πανιασμένα πρόσωπα, πιο χλωμά κι' από τη στάχτη, οι έπιστάτες προσπάθησαν να διαμαρτυρηθούν. «Ενας απ' αυτούς έδειξε τον Ντόμ Χοσέ. Ο Μάικ μπορούσε να φαντασθή τα λόγια που έλεγε ο έπιστάτης: Πώς δεν έκανε δηλαδή τίποτ' άλλο, παρά μονάχα να εκτελή τις διαταγές του αφεντικού. Άλλα κανείς δεν άκουσε τα λόγια του μέσα σε κείνη τη φουρτούνα, όπου οι φωνές ξεσπούσαν στον αέρα, σά θυμωμένα κύματα στα βράχια.

Ο Ντόμ Χοσέ έγνεψε κάτι στους μαύρους σωματοφύλακές του. Κι' αυτό πετάξαν τους κακότυχους έπιστάτες από το βαπόρι κάτω, στην προκυμαία, ανάμεσα στους όργισμένους σερίγκουέρος. Ο όχλος άφησε μια σι-

ριχτη κραυγή κι' ο Μάικ είδε ν' αστραφτούνε «ματσάντος» πάνω από τα κεφάλια των τριών ανθρώπων. Το πλήθος στριμώχτηκε μπροστά κι' ο Μάικ έκλεισε τα μάτια.

Τότε ο Ντόμ Χοσέ σήκωσε πάλι τα χέρια για να γίνη σιωπή. Οι κραυγές της εκδίκησης χαμηλώσανε αγάλη-αγάλη και σβήσανε.

— Έτσι πεθαίνουν όλοι όσοι ληστεύουνε τους τίμιους σερίγκουέρος, φώναξε ο Περέιρα. Έτσι πεθαίνουν όλοι οι απατεώνες, στα χέρια των ανθρώπων που εξαπατήσανε.

Νέες ζητωκραυγές αντήχησαν, αλλά όχι τόσο δυνατές όσο πρωτότερα. Ο Μάικ γύρισε παντού τα μάτια και πρόσεξε τα νευρικά πρόσωπα, τ' ανήσυχια μάτια, τη γρήγορη ανάσα των σερίγκουέρος. Μισοζαλισμένοι από το πιό, περιμέναν ν' ακούσουνε καινούργια συγκίνηση.

— Και τώρα, φίλοι, είπε με βροντερή φωνή ο «πατράς». Έχω να σάς πω νέα. Καλά νέα. Ός τώρα, οι άνεξιοι υπηρέτες μου σάς κλέβανε. Θά σάς αποζημιώσω λοιπόν. Ίσαμε τώρα σάς έδινα ογδόντα μιλέρις για κάθε «πέλα» καπνισμένο λάστιχο που μου παραδίνετε. Από σήμερα και πέρα θά σάς πληρώνω εκατό. Ένα εκατοστά-ρικο μιλέρις για κάθε στοιδα.

Τα τελευταία λόγια του Περέιρα πνιγίχανε μέσα σε θυέλλα από ζητωκραυγές. Ο Μάικ ένιωθε κάποια κίνηση πλάι του. Ο Μελικάντη είχε στρίψει απότομα κι' ανέβαινε στα σκαλο-

πάτια ενός κοντινού κτιρίου. Μην του δίνετε σημασία, αδελφια, φώναξε ίκετευτικά.

Μ' όλο που η φωνή του δεν ήτανε καθόλου βροντερή, το πλήθος σώπασε στο άκουσμά της. Το άσαρκο εύγενικό του πρόσωπο ήτανε σφιγμένο από κάποιον κρυφό πόνο.

— Άκούστε με έμένα, είπε. Σας προσφέρει καλύτερη άμοιδη για τη «μποράσα», για το λάστιχο που δγαζετε. Δε σάς λέει όμως πόσο θ' ανεβάση και τις τιμές των τροφίμων που σάς πουλάει ή τι ποιότητας τρόφιμα πρόκειται να σάς πουλήει. Άκόμα και διπλάσια να σάς πληρώση για το Λάστιχο, έσεις δε θά γίνετε πλουσιώτεροι ούτε κατά μια δεκάρα, τη στιγμή που αυτός θα διπλάσιαση την τιμή των τροφίμων.

Άκουσθήκανε ψιθυροί: Αυτό είναι σωστό!

Όστόσο, οι περισσότεροι σερίγκουέρος ήτανε τόσο ζαλισμένοι από το πιό, που δεν μπορούσαν να καταλάβουνε πόσο λογικά ήταν αυτά που τους έλεγε ο Μελικάντη. Κοιτάζανε μια φορά αυτόν και μια φορά τον Ντόμ Χοσέ. Μέσα στο μυαλό τους, ένα πράγμα ήτανε ξεκάθαρο. Ο Ντόμ Χοσέ τους προσφέρει ένα γλέντι, μια φέστα. Ένώ τι τους είχε προσφέρει ως τότε ο Μελικάντη;

— Αυτά που λέει είναι τεχνασμα για να σάς ξεγελάση. Δεν το καταλαβαίνετε, αδελφια; Θά σάς καταφέρη να ξαναγυρίσετε πίσω στις «εστράντας», έσας που είσαστε έτοιμοι να τις αφήσετε μια για πάντα. Θέλετε, αλήθεια, να γυρίσετε πίσω, στον ιδρώτα, στον πυρετό, στη μοναξιά; Θέλετε να βαδίζετε εκεί που σάς περιμένει ο θάνατος, ο άργος θάνατος από τον υποσιτισμό, τρώγοντας αυτά που ο Ντόμ Χοσέ τα λέει τρόφιμα; Μην τον ακούτε πιά, αδελφια μου. Ελάτε τώρα να φύγετε απ' αυτό το μέρος. Κάψετε τα δέντρα. Αφήστε το λάστιχο να μαζέι τη μοναχή του.

(Ακολουθεί)

ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΡΩΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ πέ-
ρα, ψηλά, κομήτης σωστός στην
άκρη του ορίζοντα, τότε που
δεν τον περίμενε κανείς από το περί-
γυρο. Το μυστικό του ωστόσο, το γνω-
ρίζανε δυο άνθρωποι: ο γεωμέτρης
Χόουαρντ κι' ο βοηθός του.

Ο Χόουαρντ είχε πάει στο Μιζιόν-
ες, στα σύνορα της Βραζιλίας για να
μετρήσει ένα κτήμα, που ήθελε να το
πουλήσει ο ιδιοκτήτης
του. Το κτήμα δεν ή-
τανε πολύ μεγάλο,
μὰ η δουλειά που έ-
πρεπε να κάνει ο Χό-
ουαρντ ήτανε σκληρή.
Ο τόπος ήταν όλος
δασωμένος και το δά-
σος πυκνό, αδιαπέρα-
στο, αληθινή ζούγ-
κλα. Ο Χόουαρντ
ξεμπερδεύει με τούτη
τη δυσκολία. Μὰ εκεί
που η δουλειά του εί-
χε προχωρήσει πολύ,
του έλαχε δίχως να
καταλάβει το πώς έ-
κείνη η παράξενη πε-
ριπέτεια.

ΠΩΣ ΤΟΥ ΚΑΤΕΒΗ- ΚΕ Η ΙΔΕΑ

Ο Χόουαρντ είχε
έγκατασταθεί σε μίαν
άνοιχτη ζώνη του δά-
σους και η δουλειά του
πήγαινε πάρα πολύ
καλά το χειμώνα. Αλ-
λά έφτασε το καλοκαί-
ρι, τόσο υγρό κι' απο-
πνιχτικό, που όλο ο
δάσος αντιδούζε από
τις μυΐγες και τις αλο-
γούμιγες: σε τέτοιο
βαθμό μάλιστα,
που ο Χόουαρντ δεν
τολμούσε πια να
πάει στα πυκνά του
μέρη. Κι' όπως
δεν τον βίαζε πολύ η
δουλειά του, κι'
είχε περιθώριο να την
τελειώσει αργό-
τερα, αποφάσισε να
ξεκουραστεί δεκα-
πέντε μέρες, με τη
βαρεία ζέση.

Το κτήμα, όπου
εργαζόταν ο Χόου-
αρντ, βρισκότανε στο
ψηλότερο ση-
μείο ενός υψίπεδου,
κατηφορίζοντας
προς τα δυτικά, ως
την ποδιά του δά-
σους.

Όταν έπεφτε ο ήλιος, το υψίπε-
δο βαφότανε χρυσό και στο ξέφωτο
φυσούσε τόσο δροσερό τ' αέρι, πού,
ένα θράδυ ο Χόουαρντ μ' όλα τα τρι-
ανταχτά του χρόνια, ένωσε να ξανα-
ζωντανεύουνε μέσα του όλα τα μεγάλα
πάθη της παιδικής του ηλικίας. Και
τί του ήρθε;

Να φτιάξει έναν αετό! Έναν κομή-
τη! Τί όμορφότερο μπορούσε να κάνει
κείνη την ώρα;

Και πραγματικά. Τη στιγμή που θα-

μάτα φαντασία, παιδικά του χρόνια,
σπαρμένον με πλήθος αετούς, που
τους πετούσανε στα ουράνια ακοίμη-
τες παιδικές καρδιές.

Θυμήθηκε με καταπληκτική ζωηρό-
τητα όλη την τεχνική του παιχνιδιού.
Ήτανε τότε ξεσκολισμένος σ' αυτό.
Και τώρα, όλες οι λεπτομέρειες και οι
παραμικρές, του πλημμύρισαν τη
μνήμη, ξυπνήσαν από τα ντουλάπια
του μυαλού, που ήτανε φυλακισμένες
τόσα χρόνια. Παραπέρα ο βοηθός του
που βοήθησε να πάρη
κεφάλι ο αετός έλεγε:
«Θα ψηλώσει μια χα-
ρά!» Μὰ ο Χόουαρντ
έλεγε με κάποιαν ανη-
συχία μέσα του: «Αε-
τός που γέρνει είναι
φτιαγμένος από αδέ-
ξιο». Τα ίδια λόγια τὰ
έλεγε και τότε που ή-
τανε παιδί.

ΣΒΟΥΪ-ΧΤΡΕΣ ΚΑΙ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Όστόσο, ο Χόου-
αρντ δεν ήταν αδέξιος.
Έφτιαξε πρώτα το
σταυρό, κι' ύστερα έ-
βαλε τις άκτινες, με
πολύ μεγάλη προσοχή,
έτσι που σχηματίστη-
κε ένα ωραίο άστρο.
Έδεσε γύρω-γύρω το
σπάγγο, τυλίγοντάς
τον πάνω στα ξύλα,
που εξέχανε στις γωνι-
ές. Απλώσε κατόπι
μια κόλλα κόκκινο χαρ-
τί, που έλαχε να του
βρίσकेτα μέσα στη
δαλίτσα του και το
κόλλησε πάνω στη μια

μεριά του αετού, καλά προσεκτικά,
πάνω στα ξύλα και στο σπάγγο. Κόλ-
λησε ύστερα γύρω-γύρω τις σβουΐ-
χτρες, καλά κομμένες, ίσιες-ίσιες, σὰ
φράντζες κι' έβαλε στα δυο πλάγια τὰ
σκουλαρίκια. Όπως φυσούσε τ' αγε-
ράκι, μια ανατριχίλα πενούσε μέσα
από τις σβουΐχτρες και τὰ σκουλαρί-
κια, κατέβαινε στην ούρά του αετού,
που την έφτιαξε κι' αυτήν ο Χόουαρντ
μαζί με το βοηθό του, σὰν αληθινός

σίλεψε ο ήλιος και φύσηξε δυνατό το α-
γεράκι, ήταν έτοιμος πια να πετάξει
ψηλά ο αετός του Χόουαρντ. Ή ούρα
του κρεμόταν ασάλευτη κι' ο σπάγγος
ήτανε τυλιγμένος μια ωραία καλούμ-
πα. Ο βοηθός κράτησε τον αετό από
τὰ ζύγια, τον σήκωσε με το χέρι κι' ο
αετός έκανε κεφάλι και μ' ένα τρέμολο
υψώθηκε θριαμβευτικά κατά τον ούρανό.

Ο Χόουαρντ θυμήθηκε τον ούρανό
που αντίκρυζε στ' ακούραστα γε-

μαστορας. Έκτος από τις χάρτινες
λουριδίτσες που τις έβαλε πρόσθεσε
και μερικές λουριδίτσες πάνινες, από
παλιά ρούχα.

Και νά, άρχισε πια να ένθουσιάζε-
ται. Ο αετός είχε θαυμαστή σταθερό-
τητα. Ο ήλιος γέροντας στο δειλί
τον έλουζε με την πορφύρα του. Κι' ο
Χόουαρντ ένιωσε την καρδιά του να
χοροπηδά καθώς έβλεπε
τον αετό του, σωστό κο-
μήτη, να ψηλώνη σάν ά-
στρο, μ' ένα ζωηρό, μελω-
δικό ήχο.

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥΡΛΟ

Την άλλη μέρα, ο Χό-
ουαρντ κι' ο βοηθός του
σηκώσανε πάλι τον αετό.
Κι' ενώ απολούσανε την
καλούμπα κι' ο αετός ά-
νέβαινε κι' όλο ανέβαινε
ψηλά, άκούσανε να χτυ-
πάη ρυθμικά ένα ταμ-
πούρλο. Το ταμπούρλο
χτυπούσε ολόενα, άκα-
τάπαυστα, ρυθμικά: τὰμ-
τάμ, ρὰμ-τὰ-τὰμ,... τὰμ-
τάμ!

Ο Χόουαρντ κι' ο βο-
ηθός του κοιταχτήκαν άπο-
ρώντας.

— Τί τρέχει;

— Μπρά! Έκανε ο βο-
ηθός, γυρίζοντας τὰ μάτια
σ' όλες τις μεριές... Μου
φαίνεται πώς ζυγώνει έ-
να...

— Πραγματικά, βλέ-
πω κάμποσον κόσμο να
έρχεται συμφώνησε ο Χόουαρντ.

Από το μονοπάτι της πλαγιάς έρ-
χότανε τον άνήφορο κι' όλο σίμωνε
μια ομάδα από ανθρώπους, με μια ση-
μαία.

— Έδώ έρχονται... Τί να σημαίνη
αυτό; ρώτησε ο Χόουαρντ, που ζούσε
απομονωμένος από τον άλλο κόσμο.

Μὰ δεν άργησε να το μάθη, γιατί η
ομάδα έρχότανε στο κτήμα του, και
μπορούσε να την κοιτάξει προσεχτικά.

Μπροστά απ' όλους έρχόταν ο τυμ-
πανιστής, ένας Ινδιάνος, ξυπόλητος,
με το μαντήλι σταυρωτά στο στήθος.
Ακολουθούσε μια χοντρή μαύρη μ' έ-
να άγόρι στην άγκαλιά, που κρατούσε
μια σημαία. Η σημαία ήταν αληθινή,
από μετάξι, γεμάτη καρδέλλες, που
κυματίσανε και είχε στην κορφή της
στολίδι ένα τριαντάφυλλο από όδοντω-
τό χαρτί.

Ακολουθούσανε κατόπιν στη σει-
ρά μια γριά, ένας άντρας μ' ένα σακ-
κούλακι στον ώμο. Ένα κοριτσάκι.
Ένας άλλος άντρας με κοντοβράκι.
Μια άλλη γυναίκα κι' ένας νέγρος με
άσπρα μαλλιά.

ΤΟ «NTIBINO»

Αυτή ήταν η έπιτροπή. Μὰ τη ση-
μασία της δεν άργησε να την καταλά-

βη ο Χόουαρντ. Ήτανε το «Ντιβίνο»
(το άλλο πνεύμα), όπως το ονοματί-
ζουν οι κάτοικοι σε κάθε «πάμπα» της
Βραζιλίας, από το παραγεμισμένο με
κουρέλκια πάνινο περιστέρι, που κρε-
μότανε στο κοντάρι της σημαίας. Το
«Ντιβίνο» γύριζε στην πάμπα όταν
πέφταν άρρώστεις να τις γιατρέψει.
Όποιος έδινε χρήματα σ' αυτούς που

σάν άστρο στην αντιφεγγιά του δειλι-
νού.

Οι Ινδιάνοι ποτέ δεν είχανε ξανα-
δεί τέτοιο πράμα. Κι' όσο πιο ψηλά
πήγαινε ο αετός, τόσο θαυμάζανε, ώ-
που στο τέλος τους έπιασε φόβος. Κι'
ο φόβος μεγάλωνε όσο ψηλώνε ο αε-
τός και γίνηκε δέος.

Τέλος, ο Χόουαρντ για να τους κά-
νι να φύγουνε τους έδωσε δυο πέζες.
Δυο ισπανικά νομίσματα.

ΑΛΛΑΓΗ ΠΡΟΟΡΙ- ΣΜΟΥ

Αλλά την άλλη μέρα η
συνοδεία με το «Ντιβίνο»
παρουσιάστηκε ξανά. Κι'
ούτε λίγο ούτε πολύ. Οι
Βραζιλιάνοι ζήτησαν κά-
τι από τον Χόουαρντ που
αυτός έμεινε με το στόμα
άνοιχτό: Ζητούσαν να
τους δώσει τον «κομήτη»
του για να τον κάνουνε
αυτόν «Ντιβίνο». Θὰ του
κρεμούσανε στην ούρα το
πάνινο περιστέρι κι' η γι-
ατρεία θα ήτανε τώρα πιο
σίγουρη, αφού ο κομήτης
θ' ανέβαινε ψηλά στον ού-
ρανό να φέρη τον αέρα
της γιατρείας στους άρ-
ρώστους... Ο Χόουαρντ
παραξενεύτηκε. Πώς μπο-
ρούσε να δώσει τον αετό
του, τον κομήτη του να
γίνη στα χέρια εκείνων
των ανθρώπων «Ντιβίνο»;

Τὰ παρακάλια ήταν
ώστόσο τόσο θερμά, που
είπε στους Ινδιάνους να
πάνε το άλλο δειλινό να
τους τον δώσει.

Και πήγαινε την άλλη
μέρα οι Ινδιάνοι. Όχι
μονάχα η έπιτροπή, μὰ
και άλλοι πολλοί. Και τη
στιγμή που ο Χόουαρντ

γυρίζανε το «Ντιβίνο» είχε πιο σίγου-
ρη τη γιατρεία.

— Και το ταμπούρλο τί δουλειά έ-
χει; ρώτησε ο Χόουαρντ τη συνοδεία,
όταν πλησίασε.

— Είναι η μουσική του «Ντιβίνο»
του έξηγήσανε.

Μ' όλο που ο Χόουαρντ κι' ο βο-
ηθός του ήτανε περίφημα στην υγεία
τους, δεχτήκανε πρόθυμα τη γιατρεία
που έδινε το «Ντιβίνο». Γονάτισε λοι-
πόν ο Χόουαρντ μπροστά στα πόδια
του παιδιού, ενώ το ταμπούρλο άρχι-
σε πάλι να χτυπά με τον παράξενο
ρυθμό του και η συνοδεία τραγουδού-
σε ένα είδος κάλαντα:

Τούτο δώ που βλέπεις είναι
το «Ντιβίνο» της υγείας
θα σου ξαναδώσει πάλι
τὰ καλά της γιατρείας.
Νάχης πάντα τ' αγαθά σου
εὐτυχία και χαρά
είτε μόνος ζήεις ή αφέντης
ή μαζί με την κυρά.

Όσην ώρα έλεγε η έπιτροπή τὰ κά-
λαντά της, ο Χόουαρντ, γονατισμένος
καθώς ήτανε παρατηρούσε τη συνοδεία
κατά πρόσωπο. Είδε πώς όλοι τρώγα-
νε με τὰ μάτια τον αετό του, που τον
σπάγγο του τον κρατούσε τώρα στα
χέρια ο βοηθός του. Ο αετός έλαμπε

έδεσε το πάνινο περιστέρι στην ούρα
του κομήτη άντήχησε άλλαλαγμός και
πολλά ταμπούρλα ήχησαν ρυθμικά, δυ-
νατά θριαμβευτικά. Ο βοηθός του Χόου-
αρντ κράτησε τὰ ζύγια κι' ο γεωμέ-
τρης απόλυσε τον αετό του, τον κομή-
τη του, που γίνηκε από κείνη τη στι-
γμή στα χέρια των απλοϊκών το άγιο
πνεύμα της γιατρείας.

Από κείνη τη μέρα, είδε πολλές
φορές τον κομήτη του να πετά μακριά,
πάνω από την πάμπα. Έμαθε μάλι-
στα πώς ο αετός έκανε μεγάλο θαύμα,
πώς γλύτωσε από τις θερμές έναν άρ-
ρωστο.

Μια μέρα όμως, ένας γέρος από
την πάμπα που ήξερε κάμποσα γράμ-
ματα και είχε ιδεί κάποτε άλλα μέρη
πιο πολιτισμένα, μάλλωσα τον Χόου-
αρντ που θέλησε να κοροιδέμη τους ά-
πλοϊκούς ανθρώπους και τους έδωσε
τον κομήτη.

— Μὰ δεν το έκανα ξεπίτηδες. Κι'
ύστερα, δέ φαντάζομαι να τους έκανα
κανένα κακό, είπε ο Χόουαρντ.

— Ναι, κανένα κακό, ξανάπε ο γέ-
ρος και θυτίστηκε σε σκέψεις... Μονά-
χα που τους έκανε πιο προληπτικούς
από πρώτα. Και ξέρεις τί κακό πρά-
μα είναι οι προληψεις...

ΟΡΑΘΙΟ ΚΟΥΪ-ΡΟΓΑ

Το Βραζιλιανό ποδόσφαιρο

σαίτ και η εμφάνισή της αυτή θα μου μείνει αξέχαστη.

Τα προσόντα των Βραζιλιανών ποδοσφαιριστών είναι κυρίως τρία:

1) Η άπιστευτη ατομική τεχνική κατάρτιση και επιδεξιότητά τους. Θα έλεγε κανείς ότι έχουν δεμένη την μπάλα στα πόδια τους μ' ένα σπαγγάκι και την κάνουν ό,τι θέλουν.

2) Η ευφυή ελαστικότητα και εύλυγισία του μυϊκού τους συστήματος. Νέγροι ή μιγάδες οι περισσότεροι, μοιάζουν με λαστιχένια τόπια και είναι ικανοί για τους πιο άπιθανους ακροβατισμούς.

3) Η δίψα τους για ποδόσφαιρο και η χωρίς όρια μαχητικότητα τους. Για να κερδίσουν τη μπάλα μπορεί και οι ένδεκα να πέσουν πάνω τους.

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει πως οι Βραζιλιάνοι ποδοσφαιριστάι δεν έχουν μειονεκτήματα. Πρώτα απ' όλα, υστερούν στις κεφαλές, έπειτα είναι τρομερά άτομιστές και πολλές φορές απαρνούνται το ομαδικό παιχνίδι, για να επιδείξουν τις ατομικές τους ικανότητες, και τέλος είναι πολύ νευρικοί, με αποτέλεσμα ν' απογοητεύονται στην πρώτη άποτυχία, να χάνουν την ψυχραιμία τους και να ήττώνται σε παιχνίδια που, φυσιολογικά, έπρεπε να τα κερδίσουν.

Τα μεγάλα «άστέρια», της βραζιλιανής ομάδας είναι ο λαστιχένιος τερατοφύλακας Γκιλμάρ, ο ακούραστος δεξιάς μπακ Ντιζάλμα Σάντος και ο άφρατος σε τέχνη ενδιάμεσος κυνηγός Νήντ. Σήμερα τους τρεις αυτούς παλαιούς άσους έχουν πλαισιώσει νέα ταλέντα και η Έθνική Βραζι-

λίας ελπίζει να κατορθώσει στην Σουηδία, ό,τι δεν έπυχε στις προηγούμενες διοργανώσεις του Παγκοσμίου Κυπέλλου!

ΗΛ. Γ. ΣΠΟΡΙΔΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΛΟΝΔΙΝΟ.— Ο Άγγλος πυγμάχος Άρθουρ Χόγουαρντ τις παραμονές ενός δύσκολου αγώνα του κατέφυγε σ' ένα υπνωτιστή γιατί είχε τόσο έκνευρισθή που δεν μπορούσε να κοιμηθί με κανένα τρόπο!

★ ΜΕΞΙΚΟ.— Ο Μεξικανός πρωτοπυγμάχος Ρατού Μακίας, που είναι συγχρόνως και ήθοποιος του κινηματογράφου, δεν δέχθηκε να γυρίσει μία νέα ταινία τον Ίσυνιο γιατί θέλει να πάη στην Σουηδία και να παρακολουθήσει τα μάτς της Έθνικής του Μεξικού για το Παγκόσμιο Κύπελλο.

★ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ.— Σε μία συνέντευξη του, ο διάσημος Βέλγος πρωταθλητής και παγκόσμιος ρέκονιντμαν τών 800 μ. Ραζέ Μόζες εδήλωσε τα εξής:

«Εκτός απ' τα σπόρ, μ' άρέσει η μουσική και το διάβασμα. Στην σημερινή εποχή, ένας καλλιεργημένος άνθρωπος ποεί να ξέρη δέκα-παιούς ήταν ο Μότσαρτ αλλά και ποιός είναι ο Κόππλι!».

★ ΠΑΡΙΣΙ.— Ο άλλοτε πρωταθλητής Γαλλίας στο άλμα επί κοντώ Ζο Μπρετμάν δεν ένοιε, παρά τα 38 χρόνια του, να εγκατολείψη τον στίβο. Πριν από μερικές ημέρες έπηρε μέρος σε κάτι αγώνες και πήδησε 6 μ. 32 στο μήκος!

★ ΠΑΡΙΣΙ.— Η γαλλική αθλητική εφημερίδα «Εκίπ» προέκρηξε ένα ποδοσφαιρικό διαγωνισμό και μία απ' τις ερωτήσεις ήταν ποιά ομάδα θα καταταγή προτελευταία στο πρωτάθλημα Γαλλίας. Πολλοί υπέδειξαν την Μπεζιέ, που δεν βρίσκεται σε φόρμα, αλλά το περίεργο είναι ότι ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν και ο ίδιος ο προπονητής της Μπεζιέ Πέτι Ουμπάλ!

★ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.— Για πρώτη φορά στην ιστορία του αμερικανικού μπάσκετμπόλ, κανένας λευκός δεν περιλαμβάνεται μεταξύ τών πέντε καλύτερων παικτών της περιόδου. Οι 4 είναι νέγροι και ο πέμπτος έρωθόδεμος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

Αυτός που βλέπετε είναι ο κύριος Λαγωνίδης, σπουδαίος ντέτεκτιβ της εποχής μας. Το πρόβλημα που τον απασχολεί τώρα είναι ποιός ή τί άφησε αυτά τα ίχνη πάνω στο χιόνι. Φυσικά, δε λέω ότι δε θα το ανακαλύψη. Αν όμως θέλετε, βοηθήστε τον λίγο να μη παιδεύεται.

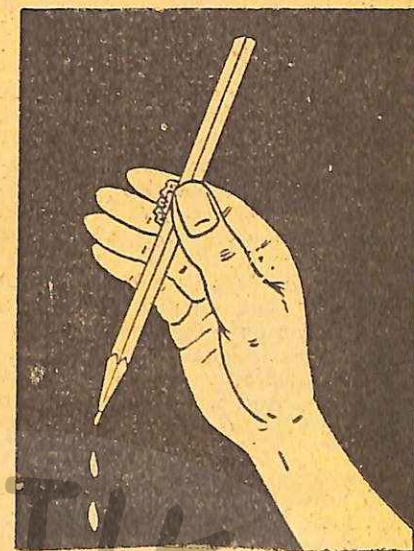
ΛΥΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ενας άνθρωπος με ξύλινο πόδι που εμπορεύετο καρότσκι με πατάτες.

Το μολύβι που... κλαίει

Παρουσιάστε στους φίλους σας ένα μολύβι να κλαίη. Κρατάτε το μολύβι ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη του άριστερου χεριού, έτσι που να το δει όλος ο κόσμος. Λέτε, καθώς το δείχνετε, πως θα ζουλήξετε το μολύβι τόσο δυνατά, που θα το κάνετε να κλάψη από τον πόνο...

Παίρνετε τότε το μολύβι με το δεξί σας χέρι. Μά, στο μεταξύ φροντίσατε να κρατάτε κρυφά μέσα στο χέρι αυτό ένα κομματάκι δαυδάκι, δρεγμένο με νερό. Άκουμπάτε το μολύβι πάνω στο δαυδάκι, όπως δείχνει το σχέδιο. Φυσικά, προσπαθείτε να μη φανή το δαυδάκι, γιατί τότε όλος ο κόσμος θα καταλάβη το κόλπο σας. Το δαυδάκι πρέπει να βρίσκεται πίσω από το μολύβι και να το κρύβη το μεγάλο δάκτυλο! Πιέζετε κατόπι δυνατά το μολύβι πάνω στο δαυδάκι... Το νερό θα κυλά, θα πέφτη στάλα στάλα, σαν χοντρά δάκρυα.

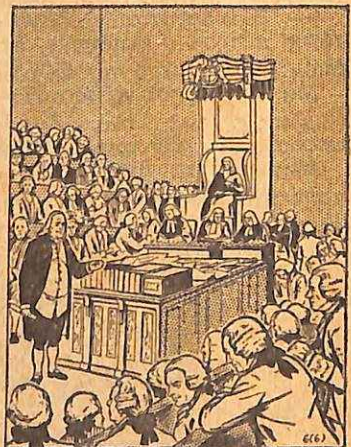
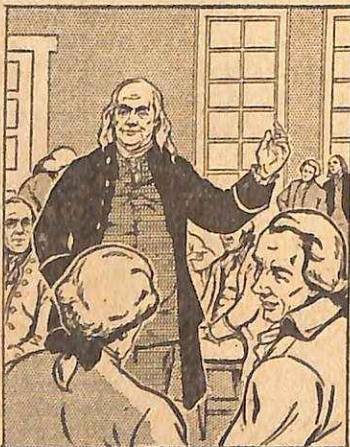

Αληθινές ιστορίες

ΒΕΝΙΑΜΙΝ

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Ο μεγαλοφυής πολιτικός τών Ήνωμένων Πολιτειών

16. ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ.— Από το 1754, ο Φραγκλίνος αρχίζει να ασχολείται με την πολιτική και τη διπλωματία. Έξελεγή μέλος στο νομοθετικό σώμα Πενσυλβανίας και προήδρευσε στις εργασίες για τη νομοθεσία. Μαζί με επιτροπή από πολίτες Άμερικανούς, έπεξεργάσθηκε σχέδιο δια να εννοθούν δεκατρείς αμερικανικές Πολιτείες.

17. ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ.— Ο Φραγκλίνος όμως ήτανε και μεγάλος διπλωμάτης. Τότε ήταν η μεγάλη διένεξη με την Άγγλία. Στην Άμερική άρχισε να αναπτύσσεται το φιλελεύθερο δημοκρατικό πνεύμα κι' ο Φραγκλίνος πήγε στο Λονδίνο για να υποστηρίξη τα συμφέροντα της δικιάς του χώρας.

18. ΣΤΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ.— Με θερμή υποστήριξη τα συμφέροντα τών αποίκων και με μεγάλο πείσμα αντιστάθηκε όταν η Άγγλία πήγε να επιβάλη νέες φορολογίες. Στο μεταξύ, είχε αρχίσει να αναπτύσσεται το πνεύμα για την ανεξαρτητάν Ήνωμένων Πολιτειών.

(Ακολουθεί)

Ο Πατάτας σπάει το «Τίχος του ήχου»

Ίπποτικό μυθιστόρημα του ΠΙΕΡ ΦΑΛΟ

5ο

Καί μ' όλα αυτά, η δούκισσα έδειχνε τρυφερή στοργή για την Κρινούλα. Πολλές φορές την καλούσε στο Παρίσι κι' άς ήτανε τόσο μεγάλη τα έξοδα του ταξιδιού.

Στό τέλος, τó νέο κορίτσι ύποτάχθηκε στην τύχη. Προσπάθησε να ικανοποιηθεί με τó όνομα Κρινούλα του Ποταμού. Κι' ώστόσο, από την ώρα που γνώρισε τόν ντε Όλιέ, τó ζήτημα αυτό την φούριζε.

— "Αχ! αν ήξερα ποιά είμαι! μονολογούσε. "Ίσως να μην έμενα τότε, έτσι κρυμμένη στην αφάνεια.

"Εσκυψε μελαγχολικά στο παράθυρο, με την έλπίδα πώς θα έβλεπε τόν Μπλαίτζ, την ώρα που θα έφευγε από τó μέγαρο ντε Σαρμερέ.

*

Στό μεταξύ, ó Μπλαίτζ ύποκλινότανε μπροστά στη δούκισσα, που φώναζε:

— Είμαι ευτυχής που γύρισες, αγαπητέ μου. "Ελα να καθήσεις κοντά μου, γιατί έχω να σου ζητήσω μία μεγάλη χάρη...

— Δέ θέλετε να σάς μιλήσω για τὰ κτήματά σας, στο Περίγκορ; Τά έπιθεώρησα μία χαρά, καθώς μου ζητήσατε, είπε ó νέος.

— Αυτό είναι κάτι που μπορεί και ν' αναβληθί. Σ' εύχαριστώ, δέβαια, για την προθυμία σου, να μ' έπισκεφθής μόλις γύρισες... Θέλω ώστόσο να μου αποδείξεις τη φιλία σου... Είναι μία φιλία, που μπορώ να τη λογαριάζω πολύ...

Ο Μπλαίτζ τής χαμογέλασε με συμπάθεια.

"Η δούκισσα σκέφτηκε: Σαν άλλα γυμένους μου φαίνεται ó Μπλαίτζ. Πήρε πιδ άντρίκια έκφραση. Δεν είναι πιά εκείνο τó συμπαθητικό νέο παλληκάρι που γνώριζα από χρόνια, μά ένας άνθρωπος που γνώρισε δοκιμασίες.

— Λοιπόν; ρώτησε ó Μπλαίτζ με χαμόγελο. Είναι τόσο δύσκολο να μού τó πητε;

"Η δούκισσα σήκωσε τούς ώμους:

— "Όχι, τουλάχιστα σ' έσένα... Θέλω να τιμωρήσεις κάποιον για χάρη μου... Μάλιστα... Ναι! Είναι κάποιος

που μ' έχει προσβάλει πολύ σοβαρά... Καί μία τέτοια χάρη, μπορώ να τη γυρέψω μονάχα από σένα, γιατί ξέρω πώς δε θα μού ζητήσης εξήγησεις που δεν μπορώ να σου δώσω!

Ο Μπλαίτζ ζάρωσε τὰ φρύδια:

— Καί τί λογής τιμωρία θέλετε να επιβάλω στον ύβριστή σας, 'Ισαβέλλα;

"Η δούκισσα έσκυψε να κοιτάξη στα μάτια τó παλληκάρι, λές και ήθελε να τόν ύπνωτίσει:

— Θέλω να τόν προκαλέσης σε μονομαχία, μουρμούρισε και να δεχθί απó σένα μία σπαθιά. Μία σπαθιά από κείνες που δε λαθεύουν ποτέ!

— Να πάρ' ή εύχί! φώναξε ó Μπλαίτζ. Είσατε σίγουρη πώς ή τιμωρία είναι ανάλογη με την προσβολή; Δέ στέλνω ανθρώπους στον άλλο κόσμο χωρίς να τó σκεφτώ και μάλιστα, χωρίς να τούς γνωρίζω!

Όστόσο, την εποχή εκείνη οι μονομαχίες ήτανε συχνές κι' άς τις απαγορεύαν οι νόμοι, που εθέσπισε ó βασιλιάς και ó Καρδινάλιος. Τó άνθος τής άριστοκρατίας εξακολουθούσε να μονομαχί για άσημαντα ζητήματα και μ' εύχαριστηση έπαίξε κορώνα γράμματά τη ζωή του.

"Η 'Ισαβέλλα ντε Σαρμερέ, δέ σκέ-

φθηκε μήτε για μία στιγμή, πώς ó Μπλαίτζ ήθελε να ξεφύγη από φόβο ή από δειλία. Δικαιολόγησε όμως τó αίσημά του, να μη θέλη να βάλη σε κίνδυνο τη ζωή του, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσει μία γυναικεία ιδιοτροπία. Χειρίσθηκε λοιπόν διαφορετικά τó ζήτημα και τού είπε:

— Μου κάνεις πολλές έρωτήσεις φίλε μου, και δέ μού έχεις έμπιστοσύνη. "Ας μη μιλήσουμε λοιπόν πιά γι' αυτό τó ζήτημα. Θα γυρέψω από άλλον αυτή τη χάρη...

— "Αλλά... δέ αμαρτηρήθηκε ó Μπλαίτζ. Δεν είπα πώς δε θέλω να χτυπηθώ. Είπα μονάχα πώς δε θέλω να μονομαχήσω δίχως σοβαρή αίτια. Δέ θέλω να ζητήσω να μού πητε περισσότερα. Τó ζήτημα ενδιαφέρει μονάχα εσάς. Θέλω όμως να γνωρίζω με ποιόν θα χρειασθί να μονομαχήσω κι' αν ó αντίπαλος αυτός αξίζει να σταυρώσει τó σπαθί του με τó δικό μου.

— "Ο αντίπαλός σου δέν είναι πολυ γνωστός στην Αύλη και είναι πολυ φυσικό να μη γνωρίζης τ' όνομά του. "Ανακατεύεται σε πολλές προσωπικές ύποθεσεις μου, που δέν τόν ενδιαφέρουν καθόλου. Είναι κάποιος ίππότης ντε Μαρνονούαρ...

"Ο Μπλαίτζ γύρισε απότομα τó κεφάλι. "Η ματιά του γίνηκε με μιάς διαπεραστική, προδίδοντας τó ενδιαφέρον του.

— "Αληθινά; ρώτησε δίχως ν' αλλάξη τόνο. Γνωρίζετε πώς είναι άνθρωπος τού Καρδινάλιου;

— Τό ξέρω... Μήπως αυτό σε φοβίζει ή μη τυχόν και σ' έπιασε απότομα κανένας ύπερβολικός σεβασμός για την έξοχότητά του;

— Όυτε τó ένα, ούτε τó άλλο, αποκρίθηκε ó Μπλαίτζ με χαμόγελο. Χαί-

Τό μυστικό τής χρυσής κούνιας

ρόμαι όμως, που μού τó ζητάτε σαν έκ δούλευση, τή στιγμή που φλέγομαι όλόκληρος να τόν ξαναβρώ αυτόν τόν ντε Μαρνονούαρ. "Εχω να κανονίσω ένα λογαριασμό μαζί του. "Εσείς θα μ' έσυνηρεθείτε, φθάνει να μού πητε που μπορώ να συναντήσω αυτόν τόν ίππότη.

"Ο Μπλαίτζ δέν φανταζότανε πώς ή δούκισσα Σαρμερέ γνώριζε την Κρινούλα. "Ετσι, δέν μπορούσε να δρθί καμμία σχέση ανάμεσα στο ότι ó Μαρνονούαρ προσπάθησε να κλέψη την Κρινούλα και ή δούκισσα ντε Σαρμερέ ζητούσε να την απαλλάξη ó Μπλαίτζ από τόν Μαρνονούαρ.

"Ο Μπλαίτζ ήθελε να ξαναβρή τόν Μαρνονούαρ, πρώτα-πρώτα γιατί μετάνιωσε που τόν άφησε να τó σκάσει τόσο εύκολα στο Μιλμπόρν, μά πιδ πολυ γιατί είχε την έλπίδα να ξαναβρή έξ αιτίας του την Κρινούλα. Μά και ή ίδια ή Κρινούλα δέν τού τó έσκασε με τóση έξυπνάδα; "Όλα κι' όλα. "Ο Μπλαίτζ δέν ήθελε να τόν παρατούν έτσι ούτε οι έχθροί του ούτε οι φίλοι του.

— Φαντάζομαι, τού είπε ή 'Ισαβέλλα, πώς θα τόν βρης κοντά στο Βασίλειό. "Ανάκτορο ή στο Λούβρο, ή μάλλον να παραφυλάη τó δικό μου μέγαρο...

"Ο Μπλαίτζ σηκώθηκε. "Από συνήθεια, ή 'Ισαβέλλα άφησε τó στοχασμό της να δουλέψη γοργά. Δεν τής ξέφυγε τó ξάφνιασμα τού Μπλαίτζ, μόλις άκουσε τó όνομα τού ντε Μαρνονούαρ. Καί τόν ρώτησε:

— Μήπως, γυρίζοντας στο Παρίσι, έλαχε να περάσης από τó χωριό Μιλμπόρν;

— Πραγματικά, αποκρίθηκε ó Μπλαίτζ, με ξαφνική δυσπιστία. "Ηταν

ó δρόμος μου. Γιατί ρωτάτε, αγαπητή φίλη;

— "Α, νά, έτσι!... άπάντησε ξένοιαστα ή 'Ισαβέλλα, δίνοντας τó χέρι της στο νέο.

"Όταν ó Μπλαίτζ δγήκε, ή 'Ισαβέλλα μουρμούρισε: «Μού φαίνεται πώς δε θ' άργήση ó ίππότης ντε Μαρνονούαρ να γίνη μακαρίτης!»

Στό μεταξύ, ενώ στην αύλη τού μεγάρου ó Μαρρέιζ φώναζε να φέρουν από τó σταύλο τó άλογο τού μαρκησιού, ή Κρινούλα, κρυμμένη, κοιτούσε να φεύγη εκείνος που τόσο παλληκαρίσια την υπεράσπισε και τής πλημμύριζε την καρδιά μ' εύγνωμοσύνη.

— "Αχ, τί καλά που δέν είπα τ' όνομά του στη νονά μου, ψιθύρισε...

Μά όταν ή δούκισσα έμεινε μόνη, κάθισε μπροστά στο γραφείο της συλ-

λογισμένη. Τά τελευταία περιστατικά παρουσιάστηκαν ατά μάτια της, σαν αληθινό σήμα κινδύνου. Είχε φτάσει πιά ή ώρα να δράση και να νικήση. Διαφορετικά, ύλα θα πηγαίνανε χαμένα: πρώτα ή ίδια και κατόπι όλοι κείνοι που τούς τράβηξε στην περιπέτεια.

"Αν είχαμε με τó μέρος μας τόν Καρδινάλιο Ρισελιέ, ή νίκη θα ήτανε σίγουρη από πρίν, μουρμούρισε με πίκρα.

"Η άκονισμένη έξυπνάδα τού πρωθυπουργού, ή άκαταπόνθη εργασιοτητά του, τó έφευρετικό του μυαλό, που ήταν ικανό να συνθέτη τὰ γεγονότα, ή αφιλοκερδία του, ή άφροσύνη του στη Γαλλία, τόν κάνανε φοβερό αντίπαλο σ' όλους τούς συνωμότες, άκόμα και στούς πιδ τολμηρούς.

Είναι ικανός να τὰ μαντέψι όλα, να τ' ανακαλύψι όλα δίχως να έχη καν άποδείξεις, στοχάστηκε ανατριχιάζοντας ή 'Ισαβέλλα. Μεμιάς, ώστόσο, ξαναβρήκε τó θάρρος της, όρθωσε τó κορμί και παίρνοντας μία καλή πέννα από φτερό χήνας, έχάραξε πάνω σ' ένα τετράγωνο κομμάτι περγαμνή τούτα δώ τὰ λόγια:

"Θά κυνηγήση στην περιοχή τη δεκάτη πέμπτη του μηνός και θα γίνη ó ίδιος τó θήραμα. Θα μαζευτούμε γινα να δώσουμε τó σάλπισμα τού κυνηγιού. Νά είσθε λοιπόν έτοιμοι, έσείς και τó σκυολόι σας».

Πασπάλισε με χρυσόσκονη τó φρέσκο μελάνι, τύλιξε την περγαμνή, την έδωσε με μία κορδέλλα, τη σφράγισε με ζεστό βουλοκέρι, βάζοντας όχι τη βούλα με τó οικόσημό της, αλλά μία βούλα που έδειχνε περισσότερι. "Επειτα φώναξε τόν Μαρρέιζ.

"Όταν ó αρχιθαλαμηπόλος ξανάκλεισε την πόρτα, τού έδωσε την περγαμνή λέγοντας:

— Νά δοθί στο βαρώνο ντε Τρανάρ, στον Πύργο τού Φουζόλ, από τó συνηθισμένο δρόμο.

"Ο Μαρρέιζ πήρε τρέμοντας τόν κύλινδρο και μουρμούρισε:

— Θα γίνη, κυρία δούκισσα. "Ο κ. βαρώνος θα διαβάση τó μήνυμά σας αύριο την αύγή...

Κι' έκρυψε διαστικά τó πολύτιμο κείμενο μέσα στη λιβρέα του, γιατί ή πόρτα άνοιξε απότομα.

Μπήκε μέσα ένας κοντός άντρας, ντυμένος στα μαύρα χρυσοκεντήτα δε-

λούδα, με τó γιακά και τις μανσέτες στολισμένες με τις πολυτιμότερες δαντέλλες τών Βρυξελλών. "Ηταν ó δούκας ντε Σαρμερέ.

— "Εξω παλιάνθρωπε, είπε στο Μαρρέιζ, χωρίς να κοιτάξη.

— Τί τρόπος είναι αυτός να μπαίνης σαν τó σίφουνα στην κάμαρα της γυναικάς σου! φώναξε ή 'Ισαβέλλα, κοιτάζοντας περιφρονητικά τόν άντρα της. Φυσικά, ελάχιστα σε βλέπω. Ξέρω καλά πώς είσαι πολυ άπασχολημένος, χαρτοπαίζοντας και κυνηγών-

τας. "Όταν έρχεσαι όμως, σε παρακαλώ να μη μπαίνης έτσι απότομα!

"Ο δούκας σήκωσε τούς ώμους. "Επλεξε τὰ χέρια πίσω από την πλάτη κι' άρχισε να θηματίζει σωπαίνοντας μέσα στην κάμαρα. Τέλος, σταμάτησε μπροστά στην 'Ισαβέλλα.

Τό άδύνατο, χαραγμένο με ρυτίδες πρόσωπό του, ή μεγάλη καμπουρωτή του μύτη, τó στόμα του με τὰ πολυ λεπτά χείλη, τόν κάνανε πολυ άντιπαθητικό. "Η έπιταχτική φωνή του άντήχησε πολυ τσουχηρή.

— "Ωραία πράματα μαθαίνω για τις ενεργείες σου, τώρα τελευταία. Είμαι άνάστατος.

— Μπά! Καί τί είν' αυτά που μαθαίνεις, αγαπητέ μου Ρενέ; Θ' άστειεύσαι, δέβαια.

— Καθόλου. Οι πληροφορίες μου είναι πολυ σωστές. Ξέρω πώς είσαι μεπερδεμένη σε μία συνωμοσία. "Όχι, σε μικροδολοπλικές... Σε μία συνωμοσία, που μπορεί να σ' οδηγήση μία χαρά στην κρεμάλα!

Τόν προδότη! είπε μέσα της ή 'Ισαβέλλα. Θα έμαζε, χωρίς άλλο, στο μυστικό μου αυτάρι ή θά κρυφάκουσε στις πόρτες... Κι' ώστόσο, αποκρίθηκε μ' ευθυμο τόνο στο δούκα:

— Μεγάλα λόγια είπες, Ρενέ. Σωστό είναι πώς ενδιαφέρομαι για την πολιτική και πώς είμαι πάντα σύμφωνη με τόν άρχοντα Καρδινάλιο... Μ' άπ' αυτό 'ίσαμε τη συνωμοσία ύπάρχει μεγάλη άπόσταση.

— Ξέρω καλά τί σου λέω, και δέν μπορείς να με ξεγελάσης. Για να καταλάβης καλύτερα, σου αναφέρω μερικά όνόματα. "Ας πούμε... κόμητας ντε Μωλνουά, βαρώνος ντε Τρανάρ...

"Ο σαρκασμός ήτανε ζωγραφισμένος στα χείλη και στη ματιά τού δούκα. "Η 'Ισαβέλλα έσφιξε δυνατά τὰ χέρια τής πολυβρόνας της. Τά νύχια της μνηχτήκανε μέσα στο δαμάσκο.

Για φαντάσου! στοχάστηκε. Νά έχω ξεγελάσει τόν Καρδινάλιο, να είναι πιά σίγουρη ή έπιτυχία και να μ' ανακαλύψι ó Ρενέ, αυτός ó δειλός... "Ας είναι. Πρέπει να παίξω τó μεγάλο μου παιχνίδι για να τόν κάνω να σωπάση...

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ
ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΡ. ΛΑΔΑ Ι
(ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΥΤΣΗΣ)
Τηλέφωνον: 30-133

Έκδοτης: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ,
Χρ. Λαδά Ι—Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΒΑΣ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, Άμισού 24.
Νέα Σμύρνη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 150
Έξαμηνος » 75
Τρίμηνος » 40

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Άπλό ταχυδρομείο)
ΕΥΡΩΠΗ, ΑΣΙΑ, ΑΦΡΙΚΗ:

Έτησία δρχ. 200
Έξαμηνος » 100
(Είς ανάλογον συνάλλαγμα)

ΑΜΕΡΙΚΗ, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ:

Έτησία δολ. 10
Έξαμηνος » 6
(Δι' αεροπορικήν άποστολήν ειδική συμφωνία).

(Ακολουθεί)

Σελίδα Συνεργασίας Γνωριμότητων

ΗΡΘΕΣ

*Ηρθες μιάν άγιαν ώρα
μέσ' τ' χειμώνα!
έκαναν γέλια, δάκρυα ματιών μας
λόγια δικά σου.

*Ηρθες και φώτισες τόν ουρανό μας
με τή ματιά σου,
έκαναν γέλια, δάκρυα ματιών μας
λόγια δικά σου.

*Ηρθες ντυμένη μέσα στ' άτλαζία
χαράς σημάδι,
και μιάς χάθηκες σέ πελάγη γαλάζια
άπό τόν 'Αδη.

Λιμάνι στάθηκες μέσα στη μπόρα,
την καταιγίδα,
μην πάλι χάθηκες μιά κάποιαν ώρα
χωρίς έλπίδα.

Γιατί ή χαρά μας λίγη έστάθη,
— πόσο 'ναι κρίμα —
έτσι γοργά ήρθε κι' έχαθη
σάν κάποιον κύμα.

ΕΝΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τί άστείο άλήθεια νά' ναι
ό ΛΟΝΔΡΕΖΟΣ... 'Αθηναίος,
ό ΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ... Βολιώτης,
και ό ΣΟΛΩΝ... Λορισσαίος!

Τί παράξενο στ' άλήθεια
ό Ταρζάν ό Φοβερός,
μόλις βλέπει καταρσίδα,
νά πηδάει σάν... λαγός!

*Ο ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ νά παίρνη
μιά βουτιά καί... είσ τόν πάτο,
και ό ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΣ μας,
πνίγεται είσ ένα πιάτο!

*Ο ΑΛΚΙΜΟΣ μας ό καλός
νά είναι προσκοπακι,
και ό ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ ό τρανός
πολλών χρονών ναυτάκι!

*Ο ΤΟΤΟΣ ό μπέμπης μας
νά λέγεται... Κωστάκης,
κι' ό ΝΕΣΤΩΡ, τ' καλό παιδί
νά λέγεται — πώς; Λάκης!

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Παράξενο στ' άλήθεια
ΠΑΠΑΚΙ νά σε λένε.
Κάνεις πώς πέφτεις στο νερό;
"Ολοι θε νά σε κλαίνε.

*Επίσης νά άνοιάζεσαι
ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΜΕΛΩΔΙΑ
και όπαδός του ροκ-έντ-ρόλ
νά είσαι με μανία.

Πολύ πολύ παράξενο
νά είσαι ό ΣΠΟΥΤΝΙΚ δύο
κι' όταν στο διάστημά θα πäs
νά τρέμης άπ' τ' κρύο.

*Η πάλι νάσαι έξαφνα
ό ΤΙΛΛ ΕΠΙΔΗΜΑΣΤΗΣ.
Σκούρα στον πόλεμο τά βρή;
Γίνεσαι διπλωμάτης.

Νά λένε κάποιον ΣΚΙΟΥΡΟ
και δάσος νά μη βλέπη,
ή πάλι έλλον ΚΑΙΣΑΡΑ
κι' άδεια νάχη την τσέπη.

Μπορεί κανείς νά λέγεται
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟ ΠΙΤΣΙΡΙΚΙ
και τούς δρομείς νά ξεπερνά
σάν δ' ένα νοντίκι.

Λόγω τ'ότι έόδευσα
πιά τή φαϊόν ουσία,
στό μέλλον άναμείνεται
όλη την άλλη Σία.

ΝΕΣΤΩΡ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ

Προχωρούσα ήσυχος στο δρόμο κοιτώντας
τόν ΑΤΤΙΚΟ ΟΥΡΑΝΟ μας. "Ενα κύμα άπό
κόσμο με παρέσυρε ανάμεσα τού.

*Ηταν ή ώρα της δουλειάς.
Κοίταξα τόν ΠΑΝΤΑ ΑΚΟΥΡΑΣΤΟ ΡΟΛΟΙ-
μου, άλλα κι' αυτή τη φορά δ' στάθηκε τυ-
χερός.

Μέσα στον κόσμο ξεχώρισα μιά πλούσια
ΨΗΛΟΜΥΤΑ που κοίταζε όλους άφ' ύψους.
Τραβήχτηκα και πήγα σ' ένα μικρό μαγαζάκι
ν' αγοράσω ένα βιβλίο. Είχα σκοπό νά πά-
ρω τή ΜΑΡΙΑ ΒΑΛΕΦΣΚΑ, άλλα στο τέλος
πήρα ένα ισότιμο με αυτό, τ' ΜΠΕΝ ΧΟΥΡ.

*Υστερα, μιά και δέν είχα τ' άκάνω τίποτε,
πήγα στο ΡΑΝΤΙΟ ΚΟΜΠΑΣ και πήρα με-
ρικούς... ήσυχους δίσκους.

Μπήκα σ' ένα στενό δρομάκι μήπως και
γλυτώσω τ' ΒΑΖΑΝΟ τού κόσμου. "Αλλά
κι' έδω με βρήκαν πολλά ΖΙΖΑΝΙΑ.

*Ενας παράξενος ΠΡΑΙΝΟΣ ΓΑΤΟΣ,
που ήταν μπροστά μου, μόλις με είδε τ' έ-
βαλε στα πόδια.

*Ενα ΑΕΡΙΩΘΟΥΜΕΝΟ πέρασε άπό πάνω
μου. Γύρισα νά τ'ό, άλλα είχε εξαφανιστή
στον όρίζοντα.

*Ενας ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΕΦΗΒΟΣ πέρασε
δίπλα μου μιλώντας με τ'ό έαυτό του. "Ε-
νιωσά ένα χέρι νά με χτυπάει στην πλάτη
και γύρισα ξαφνισμένος. "Ηταν ένας πο-
λιός ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗΣ φίλος μου, με τ'ό
σκυλάκι του, τ'ό ΣΚΑΜΠΟΛΟ. Μά τί καλός
άνθρωπος αυτός ό φίλος μου, πάντα με τ'ό
ΧΑΜΟΓΕΛΟ στα χείλη. Μιλώσαμε αρκετή
ώρα και σέ λίγο με άφησε πάλι μόνο.

Στό άντικρινό πεζοδρόμιο είδα έναν ύπο-
πτο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΥΡΙΟ, που περνούσε με
βήμα διαστικό. Περπατώντας έφτασα σ' ένα
πάρκο με πολύχρωμα λουλούδια. "Εκανα νά
κόψω μιά ΓΑΡΔΕΝΙΑ. "Αλλά δέν πρόφτασα,
γιατί είδα τ'ό... ΦΙΛΑΝΘΟ κηπουρό τού πάρ-
κου και προσποιήθηκε πώς θαύμαζε την άρ-
μονία τών λουλουδιών.

*Ολα τά τάραξε ξαφνικά ή... γαλήνια φω-
νή τού ΕΛΒΙΣ ΠΡΙΣΛΕΥ. "Νά πάλι καινούρ-
για σύνθεση ΡΟΚ ΕΝ ΡΟΛ.

*Εφυγα γιά νά γλυτώσω άπό τ'ό σματά,
"Η νύχτα με προλαβαίνει. "Η ΓΛΑΥΞ, κοινός
κουκουβάγια, άρχισε τ'ό θλιβερό τραγούδι
της. Πέρασα δίπλα άπό μιά ΠΙΤΣΙΡΙΚΑ
που ήταν άφοσιωμένη στα τέχνη τών ΜΙΚΥ
ΜΑΟΥΣ. Πιο κάτω πάτησα μιά πεπονόφλου-
δα, που είχε ρίξει κάποιος ΕΞΥΠΝΑΚΙΑΣ και
παράλιο νά σκοτωθώ.

*Ενα ΣΩΦΕΡΑΚΙ σταμάτησε δίπλα μου
στο πεζοδρόμιο.

— Περσάτε... 3 δροχμές ως τ'ό τέρμα.
Σκέφτηκα πώς ήμουν κουρασμένος και
μυήκα.

*Ο οδηγός ήταν ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΣ.
"Όταν έφτασα στη γειτονιά μου, είδα την
ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΑ, τή διπλανή μας... κυρία,
τά μαζεύεται τώρα στο σπίτι της. Και έγω
έκανα τ'ό ίδιο ήσυχος, άλλα κι' έδω, με πε-
ρίμενε ό ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ της μητέρας μου.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ Ο

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΜΒΩΤΙΔΑ

Είναι άπόγευμα, ό ήλιος πηγαίνει πρös
τή δύση. "Ολόκληρος ή μέρα ήταν ήλιόλου-
στη. "Ο χρυσός δίσκος τού ουρανού γεμάτος
περηφάνεια και κάλλος, γέρνει πρös τ'ό χρυ-
σό του παλάτι, νά νά ξεκουραστή. Τ'ό μεγα-
λόπρεπο Μιτωκέλι, με τή χιονιάτη κορυφή έ-
χει βαφτεί τόν αήμα. Οί τελευταίες άχτίδες
τού ήλιου πέφτουν χαϊδιρικά, σά νά γυρεύ-
ουν προστασία στα πουπουλένια νερά της λί-
μνης. Τά κυματάκια άναταραγμένα άπό τ'ό
βραδυό άεράκι παιχνιδίζουν κουνώντας τις
πολύχρωμες χάντρες που τούς στέλνει ό ήλι-
ος, που έχει κι' αυτός εύχαριστήρη, βλέπον-
τας τ'ό πρόσωπό του, όλο και πιο όμορφο μέ-
σα στα νερά.

*Τά χρυσά τους πετροδάκια βάφονται άκό-

μη πιο κόκκινα, λές και θέλουν νά τρυπήσουν
τά βαθιά σκοτεινά νερά, νά στολίσουν τά περ-
θινικά σώματα.

Οί μικρές βαρκούλες μοιάζουν με πυροτε-
χνήματα.

Τ'ό ύψιλό τζαμί, βαμμένο κι' αυτό, σκύβει
νά ιδή την χρυσοστολισμένη νυφούλα: και νά
τή συγχαρή. Σιγά σιγά, ό ήλιος χάνεται κι'
ή λίμνη άρχίζει πάλι νά γίνεται πάλι σκο-
τεινή, θλιμμένη.

*Η γύρω φύση παίρνει ένα χρώμα σκούρο
πένθιμο.

*Ο ουράνιος κάμπος είναι ολόκέντητος άπό
φωτεινά άστέρια, διαμαντέιους πολυέλαι-
ους, που φεγγοδολούν στο πείσμα της νύ-
χτας...

ΓΚΡΕΝΣ ΒΕΛΛΥ

ΗΡΕΜΟ ΤΟΠΙΟ

Είναι ένα γιενιάριατο άπομεισήμερο. Δέν
είναι όμως σάν τ'άλλα. Μοιάζει με φθινό-
πωρινο. Μιά άπέραντη ήρεμη βασιλεύει παν-
τού. Είμαι στην έξοχη. Τ'ό πρσίον χορτάρι
έχει άρξήσει νά βγαίνει. Και σ' όρισμένα μέ-
ρη έχει μεγαλώσει αρκετά. "Ενα μεγάλο πρ-
σίον χαλί άπλώθηκε γύρω. "Αλλού είναι περ-
σικό κι' αλλού συνθιμισμένο άπλό χαλάκι!

Μερικά λουλουδάκια τ'ό έχουνε στολίζει δει-
λά. Τ'ό άρνάκια τά μικρά πηδούν χαριτωμένα
πάνω του, ενώ ή μάννα τους τά καμαρώνει
εύτυχισμένη.

Την ήρεμία την κόβει άπό μακριά ή...παρά-
ξενη φωνή τού γαϊδουριού, που έχει φάει άρ-
κετά κι' είναι εύχαριστήμενο. Τά παιδιά τού
χοριού, μέσα στα κουρελιάρικα φορεματάκια
τους, άλλα με τή χαρά ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό τους παίζουν στον αυλόγυρο τού
σπιτιού τους. Είναι εύχαριστήμενα, γιατί
σήμερα δέν κάνει κρύο και μπορούν νά παί-
ζουν ήσυχα.

*Ο ουρανός έχει πάρει ένα έλαφρό μολυβί
χρώμα που τ'ό σπάνε μερικά άσπρα συννε-
φάκια.

*Η θάλασσα δέν ξεχωρίζεται άπό τόν ου-
ρανό, μόνο ένα καράβι που φεύγει, δείχνει
πώς σέ κείνο τ'ό μέρος είναι θάλασσα. Τά
βουνά άπέναντι που και πού, χαμηλά, έχουν
άρξήσει νά φορούν την πράσινη κάπα τους,
ενώ ψηλά δέν έχουνε βγάλει άκόμη την άσπρη
τους. Στά πόδια τών βουνών είναι σκαρφα-
λωμένα μικρά κάτασπρα χωριουδάκια. "Ο ή-
λιος που ώς πριν άπό λίγο δέν μας έριχνε
καμιά άκτίνα του, μας σπληχνίζεται τώρα
που δύει, και ρίχνει μερικές, γιά νά παίξη
με τ'ό άσπρα συννεφάκια και νά χρωματίσει
τά λευκά χωριουδάκια άντικρυ. Μιά καλό-
γρια βγαίνει άπό τ'ό μοναστήρι και πηγαίνει
νά θυριάσει τόν τάφο μιάς ένοχας, μ' ένα χα-
μόγελο στα χείλη, καλοτυχίζοντας την έλλη,
γιατί βρίσκεται κοντά στο Δημιουργό που
τά έκανε όλα αυτά.

*Ο ήλιος έχει κοιμηθ'ό πίσω άπό τ'
άντικρινά βουνά. "Εχει άφήσει όμως τις
τελευταίες του άκτίνες γιά νά χρυσίσουν τόν
όρίζοντα. Οί καμπάνες τού έσπερινού ση-
μαίνουν...

ΧΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μιά νεράιδα μπήκε στη μέση και με τ'ό
χρυσό ραβδί της έλλαξε τή φτωχή γειτονιά.

*Ενας λόφος βρέθηκε και στην κορυφή του
ένας πύργος, ό πύργος τού 'Αχμέτ. "Ενα γα-
λάζιο πουλί με πήρε και πετάξαμε ως τόν
πύργο. "Εκει, στο παλάτι τού 'Αχμέτ, παί-
ζανε γιά χάρη του τόν ΑΜΑΕΤ. Τ'ό άρεσε
πολύ, καθώς φαινόταν άπό τ'ό πρόσωπό του.

*Ολοι παρακολουθούσαν τ'ό έργο, μόνον ό χα-
λίφης ΚΥΜΒΕΛΙΝΟΣ με τόν ΜΑΚΒΕΘ οι-
γομιλούσαν και φαινόταν δυσαρεστημένο,
δέν παρουσιασθήκαν και αυτοί στη σκηνή.

Πιο πέρα ή 'Αϊσά, ή χανούμισσα παρακολου-
θούσε τ'ό έργο, νυρίζοντας ένα ΡΟΔΟΠΕΤΑ-

Σελίσουν εργασία

τάδα στην 'Ηρώ, κρατώντας ένα ρόδο με δα-
δυ κόκκινο χρώμα. Θυμάνει ή ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ,
μεταβάλλεται με τή σειρά της σέ ΨΗΛΟΜΥ-
ΤΑ και άκατάδεκτα τού πετά ΤΣΟΦΛΙΑ
ΠΑΣΑΤΕΜΠΟΥ στο κεφάλι. Αυτός ντροπιά-
ζεται και φεύγει. Καθώς προχωρεί κοιτάει
τ'ό φεγγάρι που τού χαμογελά. Τ'ό άστρα μα-
ζεύονται πάνω άπ' τόν πύργο γιά ν' άνενί-
ζουν καλύτερα και νά μαγέψουν τις καρδιές
αυτών που ζέρουν νά τις άφήσουν νά μαγεύ-
ονται. Σέ λίγο μιά φωνή τά σταμά...σε όλα.

*Η ΓΛΩΣΣΟΚΟΠΑΝΑ έπεσε κάτω ώχρη.
Χωρίς νά την παύρασαν τηλεφώνουν στον
ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ και αυτός άναλαμβάνει την ύ-
ποθεση. "Αφού έξέτασε τ'ό άποτυπώματα, ή-
στερα στρώθηκε στο έργο, και νά ή λύση.

Βλέποντας ή ΓΛΩΣΣΟΚΟΠΑΝΑ τ'ό φάντα-
σμα τού πατέρα τού ΑΜΑΕΤ λιπ-θύμα. Μπαί-
νει στη μέση ή νεράιδα και με τ'ό ραβδί της
την παίρνει πάλι μυτηριωδώς και φεύγει.Μό-
νον ένας δημοσιογράφος, ό ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΓΟ-
ΤΕΧΝΗΣ, έμεινε, που κράτησε σημειώσεις
στο τεύτερι του γιά νά τις στείλη στη ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΗ νά τις κάνει γνωστές στ' άλλα δια-
πασόπουλα που τυχόν δέν τις ζέρουν. "Ολα
όόσαν, μόνο στη θυμηση μένει ή μικρή αυτή
ιστορία.

ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ!

Μητέρα!... ύπέρτατο δημιουργήμα τού
Θεού. "Όνομα θείο, γλυκό, και αγαθό, που στο
άκουσμα του άγολιάζει ή καρδιά κάθε άνθρώ-
που. "Όπως στα φωτεινά και άναριθμητά ά-
στέρια τού ουρανού τ'ό θάβει ξεχωρίζει φωτει-
νότερη άπ' όλα ή Σελήνη, έτσι και στις μυ-
ριάδες λέξεις ξεχωρίζει μόνο μιά: ή λέξη
«Μάννα».

Μόλις άνοίξουμε τ'ό μάτια μας και πριν
άκόμη δούμε τ'ό λαμπρό φός της ήμέρας, βλέ-
πουμε πάνω στο προκεφάλι μας την μανού-
λα μας και άκούμε τή γλυκεία φωνή της σάν
έξασιο και μελωδικό τραγούδι.

Πόση είναι ή χαρά της όταν μας βλέπη νά
είμαστε άξια και άγαπητά στην κοινωνία
τέκνα, άλλα και πόσος μεγάλος και άβάστα-
χος ό καύσιος της όταν τ'ό αγαπητό αυτό
πλάσμα «τ'ό παιδί της» δέν γίνη άντάξιο τών
προσδοκιών της.

Δέν μπορεί νά κρατήσω τ'ό δάκρυά μου και
τρέμω άπό συγκίνηση όταν σκέπτομαι τ'ό
παιδιά που δέν δοκίμασαν τ'ό μητρικό χέδι,
την άγάπη και την λατρεία της μάννας.

*Εύχαριστώ Θεέ μου που μου χάρισε την
στοργική αυτή βασίλισσα στην επίγεια ζωή
μου. Σ' εύχαριστώ γιά όσους κόπους έπο-
μείνεις στ'ό ζωή σου γιά μένα, γ λ ο υ κ ε ι α,
ό λ ο γ υ λ υ κ ε ι α

ΓΑΛΑΖΙΟ ΚΥΜΑ

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Μιά μαγιάτικη ξανθή ήλιαχτίδα, ξεγλί-
στρησε μέσ' άπ' την άνοιχτή γρίλλια τού πα-
θύρου πέφτοντας στα καστανόχρσα κατσαρω-
μένα μαλλιάκια της 'Ανθούλας, φωτίζοντας
της τ'ό κλειστά βλέφαρα. Τ'ό παιδιατικό πρό-
σωπο της μικρής, μπρός στον άπροσδόκητο
τούτον έπισκέπτη, ζαρώθηκε λίγο, μ' ένα μορ-
φασμό διαμρτυρίας. Τά μάτια της άνοίξα-
νε λιγάκι, μ' ένα ανακλίσανε ζαλισμένα. Μιά
άλλη προσπάθεια, την έκανε νά δ'ό τ'ό σκια-
σμένο ταβάνι. Γύρισε τ'ό βλέμμα της σ' όλη
την κόμηση, τή δική της κόμηση, χαζεύοντας,
σά νά μην είχε ξαναδεί, αυτά π' άντίκρυζε
τώρα. Και έσφον τ'ό μάτι της στομάτησε
κάπου... Κι' ύστερα, πετάχτηκε όλόρθη και ή-
βάδισε κοντά στο άντικείμενο, που την έ-
βάλα μέσ' άπ' τούς ρεμασμούς της. "Η-
τανε μιά κουκλίτσα όχι πολύ μεγάλη, ντυμένη
μ' ένα θαλασσί φορεματάκι, κι' ένα άσπρο,
μικροσκοπικό καπέλο στο κεφάλι.

Μά βέβαια! Δέν τόχε λησμονήσει! Σήμε-
ρα, θα γίνονταν τ'ό βαφτίσια της Μπούμπης,
της κορούλας της, που την έφώναζε έτσι χα-
λεινικά, ως τή στιγμή, που ή νουνά της, θά
της έδινε τ'ό όριστικό τ'ό όνομα.

Γύρισε στην κουκλίτσα.
— Καλήμερα Μπούμπη!

Κουνισσε την κουκλίτσα με τέτοιο τρόπο,
που φάνηκε σά νά της έλεγε σιγανά:
— Καλήμερα, ρουμιά!

*Η πόρτα έτριξε σιγά και στο άνοιγμα,
φάνηκε τ'ό κεφάλι τού Ντένη, τού μικρού της
αδελφού. Αυτός βάτανε ό παπας στα βαφτι-
σια της κόρης της αδελφής του.

— Γεια σου, 'Ανθούλα! 'Εγω έφερα την κο-
λυμπήρα γιά νά βαφτίσουμε τή Μπούμπη.
Κι' έδειξε ένα κουβά, που χρησιμοποίησαν
όταν σφουγγαρίζανε μαρμαρά.

— Τ'ό λάδι θά στο φέρη ή Μαριάνα, που
βόνα: κι' ή νουνά. Τέχω όλα κανονίσει. Θάρ-
βουμε και δυό συμμεθήμες μου...
— Και μετά μιά φίλη μου!

Τ'ό κουνιστή χτύπησε, και ή καμαριέρα,
έφερε μέσα στην κάμαρα της 'Ανθούλας την
ξαδέλφη της τή Μαριάνα, που θάταν ή νουνά
τού μαρού.

— Μιά στιγμή, Μαριάνα μου, νά με ντύ-
σουνε, κι' έφτασα, έκανε ή 'Ανθούλα.

*Ο Ντένης περφηανέθηκε:
— Είδες πόσο άργη είναι; 'Εγω άπό νωρίς
ντύθηκα!... Άμ' πäs σου φαίνεται;

Και έδειξε ένα μακρύ άσπρο μπουρνούζι,
που παρσάταινα τά ρούχα τού παπ.

— Μουρλια, μουρλια είναι Ντένη μου! Δέν
έχω ξαναδεί καλύτερο παπ!

Δέ πέρασε πολλή ώρα, κι' παρουσιάσθηκε
ή 'Ανθούλα, έτοιμη, φρεσκοπαιμένη, λαμπρο-
ντας άπό χαρά, μέσα σ' ένα ρός φορεματάκι,
με διάφορα σχέδια ζωγραφισμένα στο μπρο-
στινό του μέρος. Φόραγε τ'ό καλά της τ'ό
παπούτσια, κι' άς ήτανε Σάββατο. Αυτό έ-
κανε τόν αδελφό της ν' άπορήσει.

— Πäs τόπαβε ή μαμμά και σ' άφησε νά
φορέσης τ'ό άσπρα σου παπούτσια; 'Αλ-
λες φορές, δέ θέλει νά τά φοράς, παρά μόνο
την Κυριακή.

— Μά άφού σήμερα βαφτίζεται τ'ό παιδί
μου, μπορούσε νά μη μ' άφήση;

*Η ώρα είχε περάσει και τ'ό ύπόλοιπα παι-
διά δέν είχανε φτάσει.

— Φαίνεται 'Ανθούλα, πäs κάτι έσπαβε
ό Νικόκης γιά νά μην έρθη άκόμη!

— Νά μη περιμένουμε όμως, γιατί ό' άρ-
γήσουμε. Καλύτερα ν' άρχίσουμε.

*Ολες οι άπαραιτήτες έτοιμοσίες, είχανε
γίνει. Πολύχρωμες καρναέλλες μέσα σ' ένα
μεγάλο πιάτο παρσάταν την Κοκκινωσκου-
φίτσα, συμβόλιζαν τά κουφέτα, τά βαφτιστι-
κά, ένα φουστάνι και παπούτσια, διαμμένα
χωρίς άλλο άπό καμμία κούκλα της νουνάς,
που τ'ό προσέφερε, ήταν άκουμπισμένα πάνω
σ' ένα χαμηλό τραπέζακι. "Ο κουβάς που χρ-
σίμενε γιά κολυμπήρα ήτανε γυαλισμένος.

*Ο παπς, ό συγγενής και γνωστός είχανε
πάρει τις θέσεις τους.

Μόλις είδε πäs όλοι ήτανε έτοιμοι, ό Ντέ-
νης, έδωσε τ'ό καπέλλο και τ'ό θαλασσί φο-
ρεματάκι άπ' τ'ό παιδί της 'Ανθούλας και τ'ό
δύθηκε μέσα στο νερό.

— Βαφτίζεται ή δούλη τού Θεού!...
Και γυρνώντας στην Μαριάνα, ρώτησε:
— 'Εσύ νουνά, πäs μου, τί όνομα, θά δώ-
σουμε στο παιδί;

— Μαρία!
— Όχι, Ξανθή θά τή βγάλουμε! άκουστή-
κε άπ' την άλλη μεριά ή φωνή της 'Ανθού-
λας.

— "Οχι, Μαρία!... Ντένη, συνέχισε!
— Κι' έγω σου λέω, πäs θά τή βγάλουμε
Ξανθή! 'Εγώ είμαι μητέρα, κι' έγω θά κα-
νονίσω τ'ό όνομα της κόρης μου!

— Μαρία θά τή βγάλουμε! 'Η νουνά κα-
νονίζει τ'ό όνομα τού παιδιού! έπέμενε ή Μα-
ριάννα.

Θυμμένα ή 'Ανθούλα, προχώρησε στον
παπά και τ'ό άρπαξε την κούκλα μέσ' άπ' τ'ό
τά χέρια και την κουνισσε, δείχνοντας της στη
Μαριάνα. Μά ή Μπούμπη, ξεβουξε άπό τ'ό
χέριά της και γλίστρησε στην άκρη τού δα-
ματίου, με άνοιγμένο τ'ό κοκκαλιό κεφάλι
της!

— 'Εσύ φταίς! 'Εσύ μου 'ακούτωσης' τ'ό
παιδί μου! Φύγε άπό δω! φώναζε ή 'Ανθούλα.
'Η Μαριάνα πεισμαμένη, γύρισε στην πλά-
τη της και δόγκη άπ' τ'ό δαμάτιο. Τά άλλα
τά παιδιά, οι έπισκέπτες διαλύθηκαν σιγά-
σιγά, άφού έφριξαν μιά ματιά γι'αυτή λαι-
μαργία και άπογοιτητή, στα πολύχρωμα κου-
ρέτα που προσορίζονταν γι' αυτά!

*Την άλλη μέρα, μέσα στο ίδιο δωμάτιο,
με τις καρναέλλες μέσα στο ίδιο τ'ό πιάτο
με την κοκκινωσκουφίτσα, με τ'ό ίδια βαφτι-
στικά πάνω στο τραπέζακι, με την 'Ανθούλα
με τ'ό ίδια ρούχα και τ'ό καλά παπούτσια,
με τόν Ντένη με τ'ό ίδιο μπουρνούζι, στη θέ-
ση τού παπ, με τούς ίδιους λαίμαργους έ-
πισκέπτες, με τή Μαριάνα χαρούμενη, νουνά
τού νέου παιδιού της ξαδελφούλας της, που

φόραγε τ'ό ίδιο θαλασσί φορεματάκι και τ'ό
ίδιο καπέλλο, έγιναν τά βαφτίσια της κόρης
της 'Ανθούλας.

Κι' ό Ντένης, είπε, δουτώντας μέσα στην
κολυμπήρα την κούκλα:
— Βαφτίζεται ή δούλη τού Θεού Μαρία!
Κι' έτσι, άπόκτησε ή κούκλα όνομα και τ'ό
παιδιά φάγαν τ'ό κουφέτα!...

ROBINSON KROUSSOS

ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Πρώι. Ευπνά άπό τόν θόρυβο μιάς μουσι-
κής που βγαίνει άπό τ'ό όργανο ενός ΚΛΑΡΙ-
ΝΙΣΤΑ. Πηγαίνω θυμωμένος, στο παράθυρο
νά διαμρτυρηθώ, νυρίζοντας πäs είναι νύ-
χτα, άλλα μιά μικρή ΗΔΙΑΧΤΙΔΑ ξετρύπω-
νει άπό ένα ΣΥΝΝΕΦΟ, δείχνοντάς μου ότι
ξημέρωσε. Οί άκτίνες τού ήλιου, διαλύουν
την πρωινή ΟΜΙΧΛΗ.

Ντύνομαι διαστικό, και βγαίνω άπό τ'ό
σπίτι μου, προχωρώντας πρös ένα πάρκο. Τά
γύρω παρτέρια είναι γεμάτα δροσάτα λου-
λούδια. 'Από όλα όμως, ξεχωρίζουν μιά ΑΝΕ-
ΜΩΝΗ και μιά ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ. Μιά ΜΕΛΙΣ-
ΣΑ περνά βουίζοντας, και ρουφά τ'ό νέκταρ
τών λουλουδιών.

Πό πέρα, σ' ένα έσφατο, γίνεται μεγάλη
φασαρία. 'Αντηχούν φωνές και γέλια. Τρέ-
χω περιέργως. Και τί νά δώ; "Ενας ΓΕΛΩ-
ΤΟΠΟΙΟΣ, με τ'ό άστεία του διασκεδάει τ'ό
πλήθος, που χενροκορτεί. Παρπατέρα, μιά
ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ κλαίει γλυκά. "Ενας ΑΣΤΡΟ-
ΝΟΜΟΣ μ' ένα τηλεσκόπιο, παρακολουθεί
τις γεωφυσικές φάσεις τού ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΡΟ-
ΝΟΥ.

Λίγο παραπέρα, τ'ό πλήθος άποχαιρετά ή
ναν ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗ, που μπαίνει σ' ένα ΔΙ-
ΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ, γιά νά ταξιδεύσει στον
ΑΡΗ. "Ενας ΙΠΠΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ περνά.

"Όλον τ'ό βλέμμα στρέφονται καταπάνε
του. 'Από τ'ό έσωτερικό του, φαίνεται ή κου-
κούλα ενός ΔΙΑΣΤΗΜΑΝΘΡΩΠΟΥ.

*Ο ήλιος βρίσκεται στο ΖΕΝΙΘ του. Είναι
καυτερός, μά εύχώς, μερικά γέρικα πλα-
τάνια μας προσφέρουν τόν ΗΣΚΙΟ τους.

*Αποφασίζω νά φύγω. Μά βρίσκομαι μπρός σε
μιά φθερή σκηνή: "Ο ΙΠΠΟΤΗΣ και ό ΕΙ-
ΦΟΜΑΧΟΣ, εύρίσκονται είσ έφομαχία. Κρα-
τά καθένας άπό ένα ΑΣΤΡΑΦΕΡΟ ΣΠΑΘΙ.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

1654
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στο σπίτι των μικρών αγγελιών, θερμά σας χαιρετούμε!
ΧΟΥΑΝΙΤΑ, ΚΟΝΤΣΙΤΑ

1655
ΕΣΤΡΕΛΙΤΑ, Σενιορίτα, θερμά χαιρετώ! Κεφαλλονίτη, προοδευτική δαμασκάδα στα μαθηματικά!! Μπράβο!!! Σε ζηλεύω!!! Τέτοιο μυαλό... Έσύ παιδί μου, κόντευες να ξεπεράσεις και τον... Πυθαγόρα!!! Βάλε, λοιπόν, φρένο στην «έξυπνάδα» σου, γιατί... χαλνάσαι!!! (ό νοών...!!!).
ΦΛΑΜΙΝΓΚΟ

1656

Συζητούν δυο φίλοι:
Τοτός: Ποια ομάδα θα κατακτήσει το πρωτάθλημα, Τάκης;
Τάκης: Η ΑΕΚ.
Τοτός: Τι λές; Ο Όλυμπιακός.
Τάκης (θυμωμένος): Βάζουμε στοιχήμα;
Τοτός: Έν τάξει. Τότε, να συμμετάσχουμε στο διαγωνισμό της «Διαπλασιακής Φλόγας».

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Σύλλογός μας προκηρύσσει διαγωνισμό με θέμα: «Ποιές ομάδες θα κατακτήσουν τις τρεις πρώτες θέσεις στο πρωτάθλημα 'Ελλάδος';». Προβλεπεί: 20 Μαύου. Δώρα: Α' βραβείο: Ένα στυλό Τζόκερ, Β' βραβείο: Ένα διβλίο του 'Ιουλίου Βέρν. Γ' βραβείο: Το διβλίο «Η τεχνική του ποδοσφαίρου». Διεύθυνση: Ταχυδρομική θυρίδα 15, Χίος. Συμμετοχή: 1,50 δραχμή. Πάρτε μέρος όλοι—ες στο διαγωνισμό μας. Η συμμετοχή σας θα δείξει την εμπιστοσύνη προς την ομάδα σας.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ

1657
ΤΟΥ Χιωτοπούλου ή καρδιά χτυπά πολύ πολύ βαρειά σαν του λαγού του πηδηχτού του φοβιτισάκη και τυφλού.
ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1658
ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΟΜΕ την ίδρυση διανδρίας. Ο έχθρος του ενός,

είναι έχθρος και του άλλου. Χιωτοπούλου, τα έκανες μαλλιά κουβάρια.

ΜΩΜΟΣ ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1659
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση της Διαπλάσεως χαιρετώ διαπλάσπουλα—ες και προσχωρώ στο Σύλλογο Διαπλασιακής Φλόγας.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1660
ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ στο σαλονάκι της Διαπλάσεως χαιρετώ όλους—ες και προσχωρώ στο σύλλογο

ΠΡΟΣΧΩΡΩ στο σύλλογο Δια-

Μετάνοια

— Πώ, πώ!
— Πώ, πώ, πώ!
— Πώ, πώ, πώ, πώ!
— Πώ, πώ, πώ, πώ, πώ!
— Εγώ είμαι που φωνάζω! Έγώ ό 'Ανάνιας! Ο ταλαίπωρος 'Ανάνιας. Μπελάδες έβαλα στο κεφάλι μου. Για μένα ίσχυει το ρητό «δασκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις». Την έπαθα, παιδιά μου! Την έπαθα! Έγώ που δίδασκα ότι κάθε πρόβλημα της ζωής λύνεται μ' ένα άστέριο και μ' ένα καλαμπούρι, δρεθήκα σε δύσκολη θέση και έβαλα κι' εσάς σε μπελάδες. Μια βδομάδα θέλουμε να λείψουμε για να ξεκουραστούμε. Σάμπως ήτανε δύσκολο να πάρουμε μια φέτα και ν' αλείψουμε βούτυρο. Το ίδιο αποτέλεσμα θα είχαμε.

Θέλουμε ανάπαυση μια βδομάδα, το καλοκαίρι. Το πιο εύκολο πράγμα. Θα πάρουμε την 'Αννα τη γειτόνισσά μας και θα την παρακαλέσουμε ν' αρχίσει να μιλάει. Κάποια στιγμή θα της πούμε να πάψει. Μόλις σωπάσει έχουμε 'Αννα—πανύψη. Το προσωπικό της Διαπλάσεως θέλει άδεια! Παίρνεις μερικά κουτιά—ότι κουτιά και νάναι—τα κενώνεις από το περιεχόμενό τους κι' έχεις άδεια ότ θέλεις.

Αν τώρα θέλουμε κι' αέρα καθαρό, ε αυτό είναι ακόμα πιο εύκολο. Παίρνουμε μερικούς κουβάδες νερό, τους πετάμε ψηλά και πλένουμε τον... αέρα.

Αλλά βλέπετε όλα αυτά τα σκέφθηκα πολύ άργά.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Διαπλασιακή Φλόγα.
ΑΡΕΙΟΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1661
ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΟ, ώστε τους αποκάλυψες (1443). Θα γίνη τότε έρνας των διαπλάσπουλων να σου δώσουν τό... μπασίσι σου. Κοίταξε στη 1382. Σου ταίριαζει.

ΧΙΑΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1662
ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ, είσαι ευγενεστότη. Ευχαριστούμε (ξέρεις). Γκόλ, 'Αουτ, γιέ.

ΧΙΑΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ
1663

ΠΡΟΣΧΩΡΩ στο σύλλογο Δια-

πλασιακή Φλόγα, στον καλύτερο των συλλόγων. 'Ακολουθήστε με! Χιωτοπούλου σε έγρα! Δάμων = 'Ιω... Σειρ... Προσχώρησε. (Φιλικά).

ΤΖΙΜ ΧΩΚΙΝΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1664
ΠΡΟΣΧΩΡΩ στον καλύτερο σύλλογο, τη Διαπλασιακή Φλόγα. Χιωτοπούλου, οι αποκαλύψεις σου λανθασμένες. Άλλα γιατί αποκαλύπτεις;

ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1665
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση χαιρετώ διαπλάσπουλα—ες και προσχωρώ στο σύλλογο Διαπλασιακή Φλόγα. 'Ακολουθήστε το παράδειγμά μου.

ΗΡΑ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1666
ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση της Διαπλάσεως χαιρετώ Τον Σώγερ και Γλυκερία Βολιωτοπούλα. Είμαι έχθρος των αποκαλύψεων.

ΠΑΝΝΗΣ ΤΣΙΜΙΣΚΗΣ

1667
ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ (1472), και ό 'Όλυμπιακός από τον Παναθηναϊκό. 'Η πάντοτε όπαδός του.

ΡΟΖΑΛΙΝΑ

1668
ΕΥΧΟΜΑΙ σε όλα τα διαπλάσπουλα καλό Πάσχα!

ΡΟΖΑΛΙΝΑ

1669
ΝΕΣΤΟΡΑ, καίτοι «Όλυμπιακός, μεγάλη διαφήμιση ιδιαιτέρως σου πατρίδας (908).

ΑΟΥΤ

1670
ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ τη μεγαλειώδη στερη συλλογική εξέδραση.

ΓΛΑΥΕ
(Χαρά—Δράσις)

1671
ΣΥΛΛΟΓΟΙ ετοιμαστήτε να τριψετε τα μάτια σας. 'Εξομώμε!

ΓΛΑΥΕ
(Χαρά—Δράσις)

1672
ΜΙΚΡΕ Λογοτέχνη, χορεύεις καλώς μέσα τηλεφώνου; Σπίνε, μπράβο δύναμη!! 'Αστέρι, έξηγείς «φυχρά ρεύματα»;

ΑΟΥΤ

1673
ΜΑΡΤΕΝ Ντάλλ, αντίχαιρετώ. Προχωρώ στο σύλλογο Διαπλασιακή Φλόγα.

ΑΟΥΤ

1674
ΦΙΛΟΙ μου ζώ, δε χάθηκα (κι'...

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ,

για το Β' τόμο του 1958
που αρχίζει την 1η 'Ιουνίου,
**ΚΑΝΕΤΕ ΛΙΓΗ ΥΠΟΜΟΝΗ
ΚΑΙ ΘΑ ΤΑ ΜΑΘΕΤΕ**

αυτό για μερικούς άπαισιόδοξους). Ένα θερμό «γεια» στα Εύθυμα Νιάτα. Τώρα που ξανάρχισαν και οι συγκεντρώσεις, πιστεύω να δλεπόμαστε. Μυστηριώδη Κύριε, επαναλαμβάνω, το μυστήριο παράγινε. Καί τώρα σας χαιρετώ τό...

ΜΥΚΟΝΙΑΤΑΚΙ
1675

ΑΓΑΠΗΤΕ Νέστορα, τον 'Αμλετ να τον αφήσεις ησυχά γιατί δεν σας έμποδίζει καθόλου να κάνετε σύλλογο. Άλλο αν έσείς είσατε άνικανοί, όπως τό όμολογείς άλλωστε και μόνοι σου. Φιλικά.

ΚΥΜΒΕΛΙΝΟΣ

1676
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ Λουλούδι, σαν πολύ τον «άνδρα» δε νομίζεις ότι μας κάνει τώρα τελευταία;

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

1677
ΑΓΑΠΗΤΕ μου Μάριε, Καλό Πάσχα.

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΛΕΝΤΕ
1678

ΤΟΣ—ΤΕ (1127) θα συναχθής. Φιλικά.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1679
ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΕ (1198), γιατί δε συνεχίζεις;

ΙΒΑΝΟΗΣ

1680
ΚΟΚΟΒΙΕ (1374), δε σε ξέρουμε για θρυικό (τί λές!).

ΙΒΑΝΟΗΣ

1681
ΓΙΑ τη 1374, Κοκοβιέ, ευχαριστώ. Στο ανταπόδω στα 'Ισα. Κοκοβιός = Παπασταθίου.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1682
ΠΑΠΑΕΥΣΤΑΘΙΟΥ μεγάλε. Γρή-

γορα θα έχω ευχάριστα και για σένα νέα.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1683
ΒΟΛΙΩΤΙΚΟ Ναυτάκι, Στρατηγέ Χ, Βολιώτικε Δορυφόρε, Πλανήτη Κρόνε κ.λ., γνωρίζω τα ψευδώνυμά σας.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1684
ΚΑΡΑΜΠΙΝΑ (νέωτερε), καλέ άντες.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1685
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνηση, προσχωρούμε στο σύλλογο Χαρά—Δράσις—Υπεροχή.

ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ ΜΕΤΕΩΡΟΛΙΘΟΣ
(Χαρά—Δράσις—Υπεροχή)

1686
ΕΥΘΥΜΟΙ άδελφοί, συγχαρητήρια για τό Κρυπτογραφικό (197).

Τιτάνειο Χέρι, από πότε είσαι στο γύμο; Τζώρτζη Καραμπίνα, δε μοιάζεις με ήρωα. Προσέχ!

Θέατρο σκιάς: Καραγκιόζης: Πού είναι ό Πιτσικόκος; Έδω είμαι πατέλα, (λάθος πιστέλα), ζητούσα να ανακαλύψω τον

ΓΚΡΙΖΟ ΑΝΘΡΩΠΟ

1687
ΓΙΑ ποιο λόγο, Πεπονόφλουδα; (1471).

ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ
(Εύθυμα Νιάτα)

1688
ΔΕΝ πολυκατάλαβα τη 1491 Δοξαμένη 'Ελληνα. Τι έννοιες; Ντεζιρέ, αλληλογραφούμε;

ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ
(Εύθυμα Νιάτα)

1689
ΠΑΣΑΤΕΜΠΟ, πολύ σωστά (1472). Μ. Στρογκάφ, μάς έπρόσβαλες ανεπανόρθωτα με τη

1486. Ζητούμε επανόρθωση.
ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΑ
(Εύθυμα Νιάτα)
1690

ΓΙΑ λόγους ανεξάρτητους από τη θέλησή μου, διακόπτω την άλληλογραφία μου. Χαιρετώ όλα τα διαπλάσπουλα και ιδιαίτερα τό Σδρημένο 'Ονειρο (χίλια συγγνώμη για διακοπή αλληλογραφίας).

Ο'ΔΑΛΙΑ

1691
ΚΕΝΤΑΥΡΕ, Σπίρτο Μοναχό, δεν τα περάσαμε θωμάσια; Σπίρτο Μοναχό, ζήτη ό 'Όλυμπιακός, δεν είναι έτσι;

ΡΟΔΑΥΓΗ

1692
ΛΟΥΛΟΥΔΙ του Βράχου, πότε θα συμμαζέψης τα συρτάρια σου; Χαιρετισμούς και φιλία στην Ειρήνη από τη

ΡΟΔΑΥΓΗ

1693
ΛΙΤΣΑ Μπόλλα, γιατί τόσο ντροπαλή; Το γράμμα:!!!

ΡΟΔΑΥΓΗ

1694
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΚΕΦΑΛΟΙ=Κυκλοκέφαλοι. Ποία ή διάμετρος και ή περιφέρεια της σφής κεφαλής σας; Γκόλ, 'Αουτ, ικανοποιήθηκε ή άπορία σας;

ΦΙΛΑΘΛΟΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1695
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΚΕΦΑΛΟΙ=Κυκλοκέφαλοι = Μπουζουκκέφαλοι = Ο.

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1696
ΓΑΛΑΖΙΑ 'Οπτασία, γιέ σου.

ΙΒΑΝΟΗΣ

1700
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ Βολιωτοπούλα, σε είδα στο χορό των 'Οδηγών. Δεν ξέρω αν με κατάλαβες (ρώτα τον Τον Σώγερ) (1466)... ευχαριστώ.

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

Σε προσκαλώ στο σύλλογό μας.
ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ
(Διαπλασιακής Φλόγας)

1697
ΘΥΡΛΕ, μην άπορης. Ρομαντικοί ιππότες υπάρχουν, αφού υπάρχουν γυναίκες (μητέρες, αδελφές, φίλες) που όμορφαίνουν τη Ζωή.

Παραδείγματα: Τός—το μεταχειρίζεται για μελάνη καυστική σόδα. Γράφει σε κορίτσι; Βουτάει την πένα στο... σιρόπι. Ροβινσώνας, του στέλνουν λουλούδι; 'Ανταποδίδει ολόκληρους μπαχτσέδες. 'Αρης, Κάνει φανταστικές σερενάτες. Χαιρετώ.

ΑΡΗΣ ΜΕΛΑΣ

1698
ΑΡΗ ΜΕΛΑ, στάθηκες σκληρός στο Τσιμπούρι (κατά κόσμον 'Αρης). Δολοφονική άπόπειρα φανταστική χάριν χιούμορ. 'Ας σχηματίσουμε οι τρεις εγκάρδια συμμαχία, σταθερότερη της αγγλογαλλικής. Τον δεβαλούμεν ότι με την ύψηλή μας προστασίαν δεν θα του κόψη κανείς τον άέρα (πού φοβάται). 'Απ' εναντίας, τό καλοκαίρι όλοι θα του κάνουν άέρα για να δροσίζεται. Σε θυμώμαι πάντα.

ΑΡΗΣ

1699
ΤΟΜ Σώγερ, γιατί δεν μπαίνουν τα μέλη σου στην κίνηση να μας ξεπαγώσουν;

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

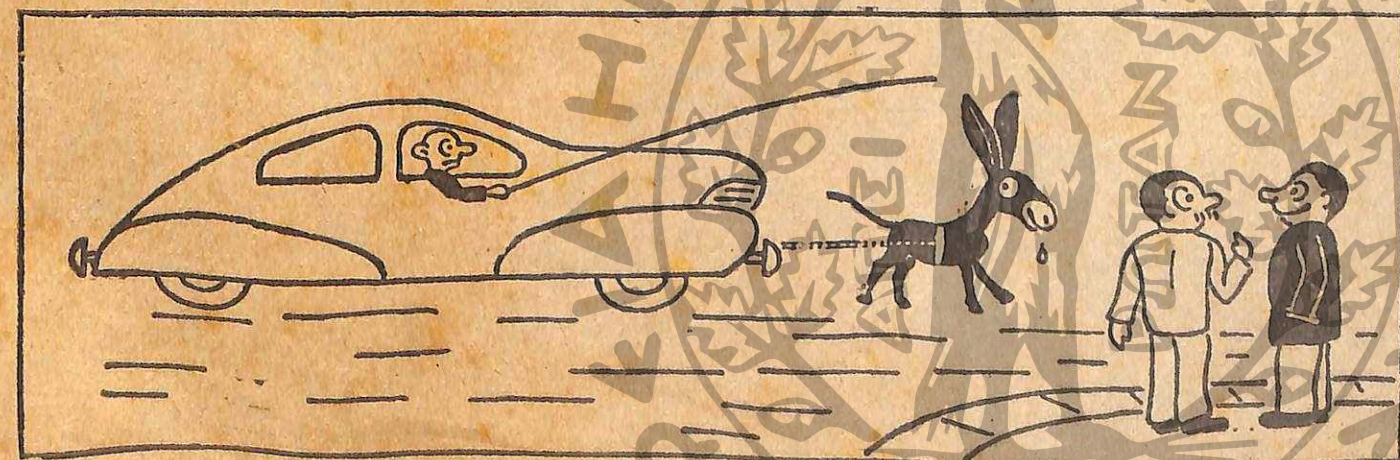
ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

ΙΒΑΝΟΗΣ

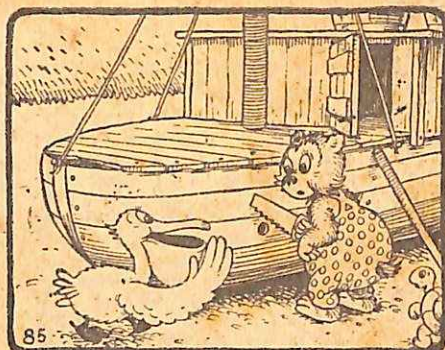
ΙΒΑΝΟΗΣ

Τό καλό τό παλληκάρι, ξέρει κι' άλλο μονοπάτι

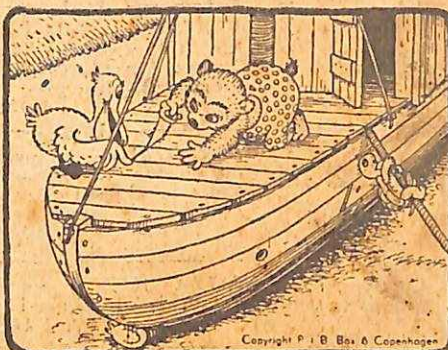

Έδωσε πολλά λεφτά για ν' αγοράση τ' αυτοκίνητό του και τώρα δεν έχει πια άλλα για ν' αγοράση... δεν ξανα...

Ο ΠΕΤΣΥ Ναυπηγός

— Όχι, εκεί, Πέτσυ!
— Γιατί; Άφου ή ρόδα είναι εδώ.

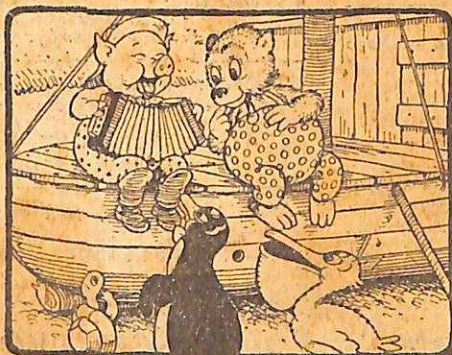
— Ναι, αλλά καλύτερα ν' ανοίξουμε ε-
δώ την τρύπα να την έχουμε γι' άμπάρι!

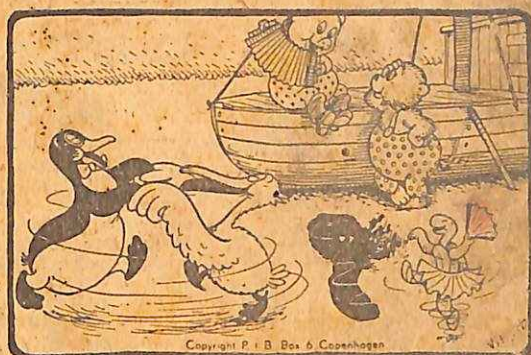
— Νάτη, νάτη, παιδιά, τη βρήκα. Άχ,
τί εύτυχισμένος είμαι!

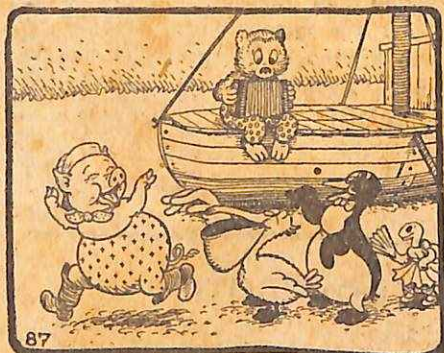
— Γειά σου Πέτσυ, ρίλε μου,
τούφερα ένα άκοντεόν.

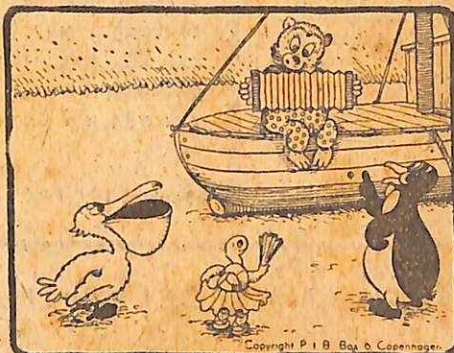
— Μπράβο, Άρθουρε! Στη θάλασ-
σα θά παίξουμε άκοντεόν!

— Άχ, τι ώραία πού παίζει! Κι' έλεγα
τόσον καιρό πότε θά χορέψουμε!

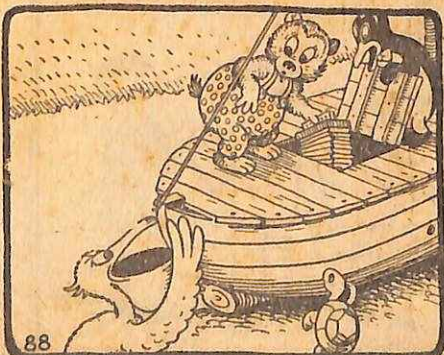
— Άντε τώρα, γειά σου, πάω να φάω!
Κι' έχω μιά πείνα!

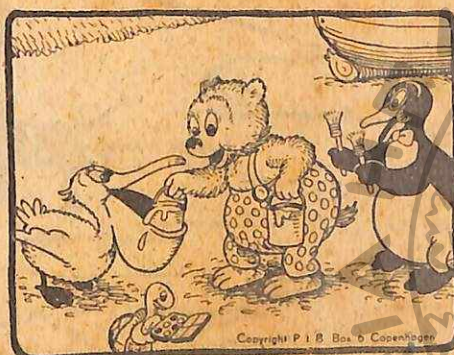
— Έγώ θά μάθω να παίζω άκοντεόν.
— Παίξε ένα ναυτικό σκοπό!

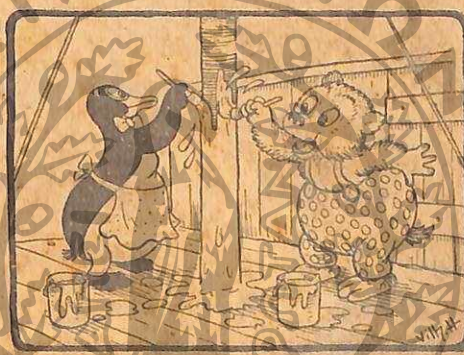
Φτάνει, φτάνει, γιά τ' όνομα του
Θεού! Άς ελπίσουμε πως θά το σπάσης!

— Πέτα αυτό τó καβουρδιστήρι στο ά-
μπάρι κι' έμπρός στη δουλειά.

— Τώρα πρέπει να βάψουμε τó πλοίο.
— Νοί, μά να βρούμε ένα ώραίο χρώμα!

— Τί να σου πώ, καψμένο Πέτσυ. Σπου-
δαία τά καταφέρω και στο βάψμα!